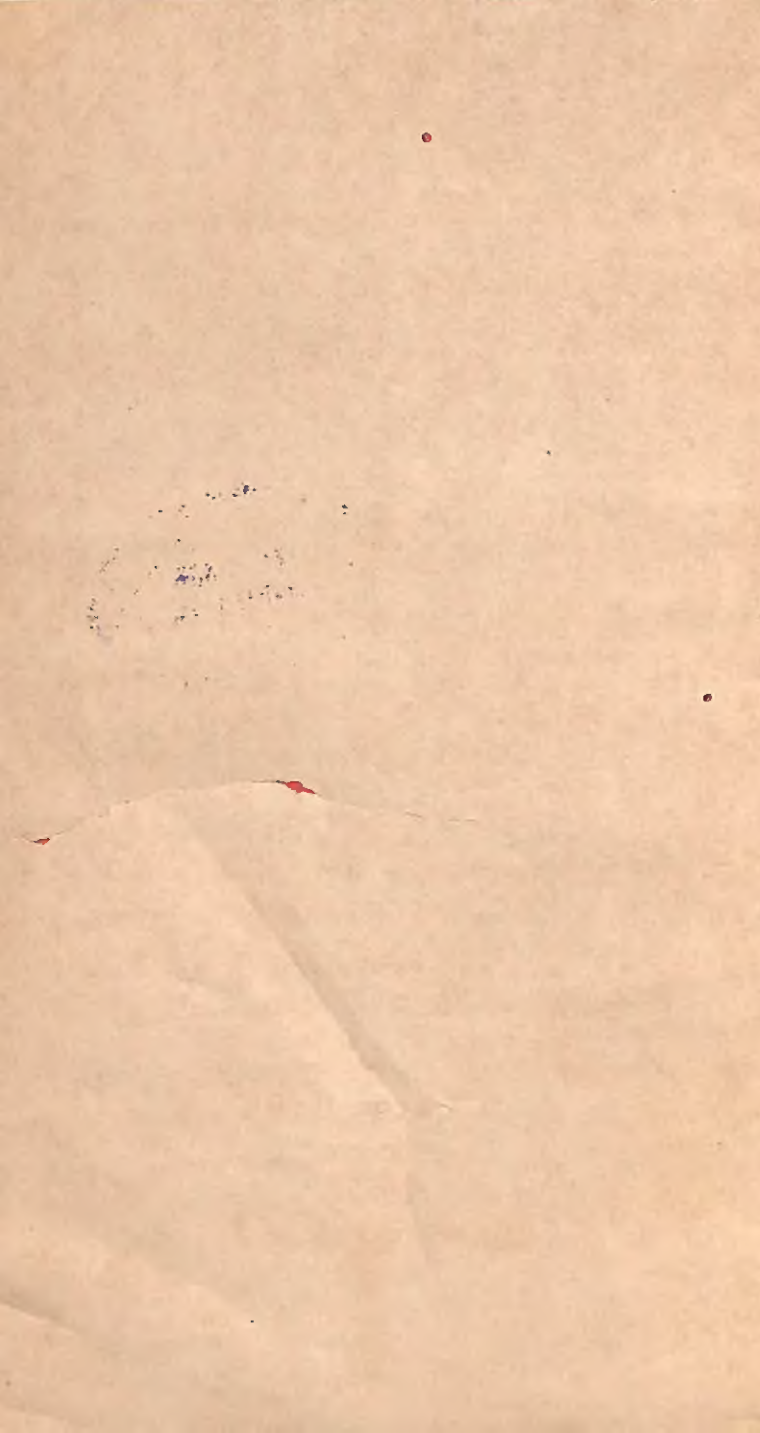

306

நெல் பண்ணை முறைகள்

சிலமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

32/1

இராசவல்லிபுர மெனவழங்கும்
செப்பறை மான்மியம்.

வ ச ன ம்.

இஃது

செப்பறைவாசி

சங்கரகப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

(இத்துடன் ஸ்ரீ அழகியகூத்தர் தோத்திரமும்

திருவாவடுதறைச் சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ அகிலாண்டநாயகி தோத்திரமும்

சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

முதற்பதிப்பு

ஷெயூர்ச் சனசமூகத்தின் பொருளுதவிகொண்டு

இந்நூலாகிரிய ரவர்களால்

திருநெல்வேலி

நூருல் இஸ்லாம் பிரசில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ரிஜிஸ்டர்ட் காப்பிரைட்.

பிரதிகள் 1000

1905

இதன் விலை அனா 3

சென்னை
பிப்ரவரி 1902

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
பிரெஸிடென்ட் அவர்கள்

அன்புடன்

தலைவர்

அன்புடன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

பிரெஸிடென்ட் அவர்கள்

அன்புடன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

பிரெஸிடென்ட் அவர்கள்

அன்புடன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

பிரெஸிடென்ட் அவர்கள்

1000

1902

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

யாழ்ப்பாணம் சிதம்பரசுவாமிகளால்
அருளிச்செய்யப்பட்டது.

பாண்டிவள நாடதுவே பழம்பதியா மெனப்பரம்
ஞண்டமாமணி யருள்செய் யரியதிரு நாடதனுண்
மாண்டதிரு நெல்வேலி வடகீழ்பாற் சுந்தர்ஞ்சேர்
தாண்டவனற் செப்பறையாம் ராசைநகர் தனிலவாழ்வோன். (க)

ஞயமேவு நமசிவய நரேந்திரனற் றவத்துதித்தோன்
பயமேவு நாற்குணமும் பணிகேட்கும் வாசுகிகேர்
தயையமேவு வடிவம்மைச் சார்பின்முயல் வாருளெலா
மியன்மேவில் வாழ்க்கையினு னெய்தியுளோன் றிலமையதே (உ)

கடன்றிரண் தாமவங்கி காதலன்செய் நூன்முதலா
மடனறுக்கு மிலக்கணமற் றிலக்கியந் றருக்கமது
வடமொழிதென் மொழிமுதல வரம்புகண்டோன் பரசமயத்
திடைநூலும் பொருணூலு மெந்தூலும் புராணமுமே. (ங)

முன்னாளி னாமியற்று முப்பாநூன் முறையொழுக்க
மிந்நாளி னருகியதா லினிச்சின்னாட் செலிநொழியு
மன்னோவென் றிரங்கிமிக உதுமறித்துந் தெரித்திடுவான்
சேந்நாப்போ தார்தாமே திருவடிவொன் றெடுத்தோயான். (ச)

சிவமாகுங் கண்மணியுந் திருநீறு மைம்செழுத்துஞ்
சிவமாகும் பொருளாகக்கொண்டொழுஞ் திருவுடையோன்
சிவமாகு மடியவர்தஞ் சீலமுழு துணர்ந்துடையோன்
சிவமாகுஞ் செயன் முன்னாப் பின்னொயுகுந் தெளிவுடையோன். (ஊ)

வன்னொற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொன்னிகழ்த்தி யவையத்தின்
முன்னுதவு தந்தையினுக் காற்றதவி முற்றியுளோன்
தன்னீன்ற பொழுதினினும் பெரிதுவப்பித் தோன்றாயைப்
பின்னான்றோ நெனக்கேட்பித் தறிந்த மகப்பேறிதுவே. (க)

நீலகண்ட தேசிகனார் நீண்டநாண் முன்னியற்று
நூலகண்ட பாடியத்தை துனித்துமொழி பெயர்த்துள்ளோன்
மேலகண்ட கதைவடிவி னியற்றினோன்மிகும்பிரம
நூலகண்ட னிகர்குத னியர்க்குதை யவையிரண்டிம். (எ)

செப்பறைய வனவீச்சி தேயுவறி வாருளமுற்
செப்பறைய மறைமுடியன் சிரமலை மழுவுமுதற்
செப்பறைய சரக்குமனத் தருணைமுனி திருவருடஞ்
செப்பறைய தனநசையி றிருக்கட்டச்செறிவுடையோன். (அ)

காசிரிதம்பரங்காஞ்சி யாலவர யருணைமுது
காசிரிதம்பரங் காசிக் கங்கைவரும் பதியாகும்
காசிரிதம்பரமாரூர் காளத்தி யாலவனங்
காசிரிதம்பர மூர்த்தி தலந்தீர்த்தங் காண்முறையோன். (ங)

கல்லாநன் னூல்கழித்துத் தலையாயோன் கற்றறக
நில்லாஅத் தொழும்பயனு நேர்வாய்த்தோன் கல்லிவின்பங்
கல்லாத வுலகுறுத்திக் காமுறுப்போன் கற்றளரை
யில்லாநான் றுள்ளுவிப்போ னியைதருநான் றுவப்பிப்போன். (ஐ)

வேறு

காதலித் தறஞ்செய் வார்க்குக் கவசமுங் கண்ணுமாகி
யாதுலர்க் கண்ணை யாகி யத்தனா யடிக ளாகி
யோதுவிப் போனு மாகி யுடன்பிறந் தோனுமாகிக்
காதிநெ் துன்பமெல்லாங் கண்ணிமை யொத்தெனக்கும். (ஐச)

வேறு

மைஞ்ஞான்ற கண்டனடி மனம்வாக்குக் காயத்தா
னெஞ்ஞான்று மெண்ணல் செப்பலி யற்றலய ராதேயந்து
பொய்ஞ்ஞானக் களைபோக்குப் பொருளன்பா நீர்பாய்த்தி
மெய்ஞ்ஞான விளைவு சிவ வனுபூதி மேவியுளோன். (ஐஉ)

வனிக்காடுங் கூத்துடையோன் மாநகர வாசிகண் முன்
முனிக்காடு நைமிசத்தின் மொழிசூதன் வடமொழியித்
தனிக்காடை தமிழ்மொழியிற் றருகவெனத் தத்தனனா
லினிக்காது பிறசுவநன் கினியகதை வடிவதனன்.

(யீந)

வேறு

நங்கையுமை யீயிரண்டு நாழிவரி யானுலகை நன்கு செப்தோர்
மங்கைதன்னா னுயிரிழ்த வணிகனுக்கா வுயிர்விடுத்து வாய்மை கா
[த்தோர்

தங்கைநட்ட முடிதிருத்தித் தலைவர் முடியுந்திருத்துந் தகைமை வா
[யந்தோர்

அங்கணில முழுக்கோலா னரசர்நோல் செங்கோலா வளிக்கு நீரார்.
(யச)

இங்கிவர்யா ரெனிற் காத்தா ரெழிலிதளை விடுவித்தவ் வேதுவானே
சங்கை குலதிலகராய்க் கார்காத்தா ரெனப்புகலுங் காட்சியிக்கார்
அங்கவர்தம் பெருமைசொல வணந்தனுக்கு மரியதகர் குலத்துளான்
[ரேன்

சங்கரசுப் பிரமணியன் புலவர்சிகா மணிசைவத் தலைமையோனே
(மடு)

பார்ப்பத்யம்மை பயந்த விவன்றென்மொழியுட்
பேர்த்தவிந்துல்வேண்டும் பெரிதுமே-யார்க்கு சிதஞ்
செப்பறை வாணன் திருக்கூத் துவந்தருளு
மப்பொற் பதிநல் லவை.

(யச)

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

[illegible]

உ
சிவமயம்.

செப்பறை மான்மியம்.

உபோற்காதம்.

இந்திரன் முதலிய இறைவர் பதங்களும், அந்த மிலின்பத்தழிவில்வீடும், நெய்ப்பறிந்தெய்தற் குரியமாந்தற்கு, உறுதிபென உயர்க்தோரானெடுக்கப்பட்ட அறவாயின் முன்று அவை மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமென்பனவாம். அவற்றுள்;

மூர்த்தியாவது;—படைப்புக் காலந்தொட்டுத் துடைப்புக் காலமட்டும் நிலைபெறுடைத்தாய், வழிபட்டார்க்கு வீடு பயப்பதோர் இலிங்க விசேடமாம்.

இலிங்கம், தோற்றமொடுக்கம், முதலிய ஐந்தொழிலானே, உலகத்தைச் சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டு அவ்வைந்தொழில் செய்யும் முதல்வனுக்கு, வடிவமின்றியமைபாமையின் அவன் வடிவம் முத்திறப்படும். அனாதி முத்த சித்தரு வெனப்படும். அனற்பஞானத்தொழின் முதலுடையனும் அப்பசுபதி, கட்டு, வீடு, எழுவாய், இதுவாய், பரதந்திரமாதன் முதலிய குற்றங்களிலனும், சுவதந்திரம், முடிவிலாற்றன் முதலிய குணங்கள் உடையனாகலின், அனாதிபெத்த சித்தருவென்னப்படும். அற்பஞானத்தொழின் முதலுடைய நம்மனோரது ஏகதேசப்படுந் தகுதியுடைய மாயாவடிவம்போலாத, ஏகதேசப்படுந் தகுதியில்லாததனது சத்தியானே, விகாரமுறாது,

தானினைந்ததொரு திருமேனிகொள்ளும். அற்றேல் அ
க்குற்றங்களிலனைய அவன், உருவமின்றி நின்றே எத்தொ
ழிலுஞ் செய்ய வல்லுமாகலின், உருவங்கோடலாற் போ
ந்தபயனென்னையெனின், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும்
பசுவருக்கம் இரண்டும், முறையே, முன்னினையினும். ப
டர்க்கையினும், நின்றணர்த்தினன்றி, உரைமாட்டாமை
யின், அவை பொருளியல் புணர்ந்து வீடுபெறுமாறு, வே
தாகமங்களைக் கோவைப்படச் செய்தற்பொருட்டும்,
அவற்றைக் குருபரம்பரையின் வைத்தற் பொருட்டும், தி
ருமேனி ஒரு தலையான் வேண்டப்படுமென்பது. அது உ
யிரின் பொருட்டுக்கொண்டதோர் அருள்வடிவமாகலின்
அவன் சிந்திதனையினும், அசிந்திதனையாமென்பது. அற்
றேல் வாக்குமனத்தேகோசரபாய அவ்விறைவன் திருமேனி
கொண்டருளிய வழியும், சுத்த தத்துவ புவனத்தினன்றி
சுண்டு வைகுதலின்பையின், அவனை சுண்டுள்ளார் கண்டு பூ
சிப்பதாமாறியாங்ஙனமெனின் சதாசிவ தத்துவத்துள்
வெகும் அவ்விறைவன் புறத்தே திருக்கோயிலுள்ளிருக்
குந்திருமேனியும் திருவேடமு, மாதாரமாகக்கொண்டு நின்
றும் அகத்தேயுயிரிடமாகக்கொண்டு சின்றும் சுண்டுள்ளார்
செய்யும் பூசைகொண்டருளுமாகலின், அஃதயிந்து அவ்வி
டங்களில் வழிபடுதலென்பது. அவன் இங்ஙனம் தனதுசுத்
தியுட்காணப்படும் வடிவங்களெல்லாம் தானாகத்தோன்றி
தம்முள் வேற்றுமையின்றி நிற்பன். அவ்விறைவன் இவ்வா
று சத்திசிவமெனத் தன்னுள்ளே, இருவேறுவகைப்பட்ட
தன்மைகள் வைத்தலானன்றே, பலவேறுவகைப்பட்ட
உயிர்வடிவங்கள் அனைத்தும், குறியானும், குணத்தானும்,
ஆன்மெண்ணென, அவ்வவ்வியோனிக்குள், இருவேறு வ
கையாயுடங்கி, தம்முட் கூடிக்களித்து வாழாநின்றன. ஆ

கலின், இங்ஙனமாய் வாழ்வெல்லாம் சிவசத்தி மணந்ததஞ்
 ஞாயவாழ்வென்பதறியப்படும். அச்செல்வம் இலங்காங்க
 பகாங்கமாய்படி, சிவமும், சத்தியுங்கொண்டருளிய, ரூபாரூப
 மெனப்படும் பிடலிங்கவடிவமே, அங்ஙனம் இருவெய் வ
 ன்கப்பிட்டவீதந்தனை, கண்கூடாய் அறியச்செய்தல் சான்நெ
 ன்பது. இத்தையாறுபிணங்கும்பேதையர் என் கிட்வர்? அ
 ம்மடவோர்க்கு ஒருவாற்றானும் உணர்த்தும் வாயில் இன்றி
 மென்பது, ரூபாரூபமாவது:—அருவமெனப்படும் சூக்குடப்
 பொருள் உருவமெனப்படும் தூலாவத்தை ஏத்துப்போது,
 அவ்விரண்டிற்கும் பெர தூலாயகோர் அவத்தாவீசெடமாம்.
 ஆகலின் அவ்வடிவம் மூன்றும் வேறுபொருள் அன்மையின்,
 நந்தம் கருமேனி கழிக்கவந்தகருணைவடிவமேயாமென்பது.
 அற்றேல் அஃதவ்வாறுதலி யாங்ஙனமெனின்? உலகத்தோர்
 டொட்டவொழுதும் ஒழுக்கமுதலிய நன்மைகளுடையனாய்
 அவற்றை மறுத்தலைத்த திமைகளைநீக்கி பொழுதுவான் ஒரு
 வனுக்கு தன் கருத்துக் கியைந்ததொரு கூடவுளை, மனம்,
 மொழி மெய்களான் வழிபட்டுவாரும் செயலாகிய
 அறமும் உளதாயின், முண்ணப்பழம் பொருட்கும் மு
 ண்ணப்பழம்பொருளாய் சிவபிரானே, அத்தெய்வத்தின் இ
 டமாகின்று, அச்செயலை ஏற்றுக்கொண்டு பயனுதவுமென்
 பது. அற்றேல் வழிபட்டார்க்கு வழிபட்ட அவ்வத் தெய்வ
 மே, பயன்கொடுக்க வற்றென்றாற்படு மிழக்கென்னை யெ
 னின்? நால்வகை யோனியுள் ஒரு யோனி வாய்ப்பட்டுப்
 பிறப்பன யாவை அவை யெல்லாம் பசுவருக்கம். அவ்வாறு
 பிறத்தலில்லது யாது? அது பதிப்பொருள் என்னுமிது
 வென்றே, ஏனைச்செயல்களான் வேற்றுமை யறியவாராத
 அவ்விரண்டிற்கும் தம்முள் வேற்றுமை அறியநிற்பதாம்.
 அற்றேல் பயனளிக்கும் அப்பதிப்பொருள், மாயோன்

முதலிய ஏனைத்தேவருள் ஒருவரெனக் கோடுமெனின், அத்திருமான் முதலிய ஏனைத்தேவரெல்லாம், பிறந்திறக்கும் பசுக்களெனக் கேட்கப்படுதலானும், பதிப்பொருளாய சிவனுக்கு, அஃதுண்டென்பது யாண்டானுங்கேட்கப் படாமையானும், சிவனொருவனே வினைவயத்தனாதலின்றி, அவ்வத்தேவரிடமாக நின்று, உயிர்கட்கு, அவற்றையறிந்து கூட்டவல்லுவன். இங்ஙனமாகலின் ஏனைத்தேவர் அது செய்யமாட்டா ரென்பதுதானே போதரும். அற்றேல் ஒருவரை வழிபட, மற்றொருவர் பயன்கொடுத்தல் உலகத்துட் கண்டிலமாதெனில், அறியாது கடாயினாய்; பசு பார்ப்பார் தந்தை தாய் முதலாயினோ, இம்மைக்கண் வழிபட்டார்க்கு, பயன்றருங்கடவுள் வேறென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அது காண்மை யாண்டையதென்க? ஈண்டும் அவ்வாறாதல் அமையும். அற்றேல் தம்மை வழிபட்டார்க்கு, அவ்வத்தேவரோ எதிர் தோன்றி நின்று, பயன்கொடுத்தாரெனவும் ஆண்டாண்டிக்குேட்கப்படுதலின், அவரும் அதற்கு வல்லுநர்போலுமென உலையற்க: அரசனானையே அமைச்சர் முதலாயினார் மாட்டும் நின்று பிறர்க்களிக்குமாறுபோல, முதல்வனே தன்னானையை, தன்னேவல்வழி நிற்கும் அக்கடவுளர் மாட்டு வைத்துப் பயன்கொடுக்கும். அவ்வாறன்றி, தாமே வினைத் தொடக்கிற் பட்டுப் பரதந்திரமாய் நிற்கும் அக்கடவுளர் பிறருக்குப் பயன் கொடுக்கு மாறியாண்டைய தென்பது. இத்துணையுங் கூறியவாற்றான் எனைக்கடவுளர் மாட்டுச் செய்யும் வழிபாட்டினையும், ஏற்றுக்கொண்டளிப்பவன் சிவ பிரானென்பது பெறப்படும்; படவே, அவனை வழிபடுதலே நல்லதோர் அறமும், அவனையன்றிச் செய்வனவெல்லாம் வினென்பதுபோதருதலானும், புண்ணியமாவது வேதா

கமங்களுள் அவ்விறைவனான் விதிக்கப்படும் விதியாகலானும், ஒன்றினும் விருப்பிலனாயும், உயிர்கண் மாட்டுக் கருணைபூண்டு விருப்பஞ்செய்யும்முர்த்தியெனப்படும் அவ்விறைவன் திருவடிப் பூசனையே, ஒரு தலையாகச்செய்யற்பாற்றென்பது. அற்றேல் “சராசரமாய் இவ்வுலகம் தேவ தேவனது சரீரமாம்; பசுக்கள் பாசத்தடிப்பானே இப்பொருளை அறிந்தில; அறிவு அறியாமை வடிவமாகிய எல்லாவுலகமும் வியாபகனாய் லோக பிதாவினது வடிவம். இப்பொருட்கண் அய்யப்பாடு இன்றும்; என்னை? உலகமெல்லாம் அவன் வசமாகலின்” என்னும் புராண வசனத்துள்ளும் நின்ற திருத்தாண்டகத்துள்ளும் எல்லாம் அவனெனக் கூறுதலானும், திருவுருத்திரத்துள், பகுப்பின்றி உயிர்ப் பொருள் உயிரில் பொருள் எல்லாவற்றையும், தனித்தனி பெய்த்தோதி வழிபாடு கூறுதலானும், ஈண்டிதனை மரத்திரையே விதந்து கொண்டோதிய தெற்றுக்கெனின்? மரத்தடியின் கண் வார்த்த நீரானே, அதன் சாகைகளெல்லாம் வளருமாறுபோல, அவன் பூசையானே அவன் சரீரமாய் உலகம் வளருமென்பது. அல்லதூஉம், பசவினது சரீரமெல்லாம் வியாபித்தபால், முலைவாயில் ஒன்றானேயே வெளிப்படுமாறுபோல, திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் திருமேனியின் கண்ணேயே, எங்கும் உருக்காண வெண்ணாத பரன் வெளிப்பட்டருளுவன். ஆகலின் அம்மேனியினன்றி அடிப்பட்டுவரும் அன்புவினையாமையின், ஆண்டுச் செய்யும் வழிபாடே கருமேனி கழித்தற்கேதுவாய், அத்துவித ஞானத்தை நிலைபெறச் செய்து வீடுபெற்றைப் பயக்குமென்பது. சண்டு பூசையென்றது உபலக்கணம் என்னை? ஏனைத்தலைமையில் பணிகளும் அடங்குதலின்.

இனி, தலமாவது:—தன் மாட்டுத்தோற்றன்முதலி

யன செய்யும் உயிர்க்கு வீடு பயப்பதோர் நில விசேட
மாம்.

இனி, தீர்த்தமாவது:—தன்மாட்டு ஆடன் முதலி
யன செய்யும் உயிர்க்கு வீடுபயப்பதோர் சல்விசேடமாம்.

படைப்புக்காலத்து, இறைவன் இம்மூர்த்தி தலம்
தீர்த்தமாய திருமேனிகொண்டு, அவற்றுள் முன்னையதைப்
பூசித்தல் தரிசித்தல் முதலியன செய்யினும், இடையதன்
கண் தோன்றல், மரித்தல், காண்டல், வசித்தல், நினைத்
தன் முதலியன செய்யினும் பின்னையதன் கண், மீன் முதலி
யனவாய் அங்ஙனஞ் செய்யினும், அதன் கண், மனுடர்
முதலியோர் ஆடல், பருகல், தீண்டல், தெரித்தன் முதலியன
செய்யினும், அது பாய்ந்து விளைந்த நென் முதலிய பதார்த்
தங்களை அவ்வுயிர்கள் நுகர்தன் முதலியன செய்யினும்,
சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அருச்சுனை, அபிடேகம், நை
வேத்தியங்கட் குறித்தாய, மரம், பசு, நென் முதலியன
வாய்த் தோன்றினும், பணிசெய்தற்குரிய மனுடர் முதலிய
சரீரங்களாய் உளவாகப்பெறினும், இன்னும், இன்றோ
ரன்ன பிறவழியானும் வீடு பயத்தற்கேதுவாய் சிவ புண்
ணியங்களை அளிக்கும்.

ஆகவே இவ்வறவாயின் மூன்றுமறிதல் உயிர்கட்
கின்றியமையாதாம். அவை இந்நூலுட் கூறப்பட்டன.

அவை பெரும்பாலும், வடமொழி தென்மொழிக
ளில் செய்யுணடைக்கண் உண்மையானும், அவற்றை, ஆதரிப்
பார் இன்மையானும், மிக்கபொருள் வரவிற்கேதுவாகாமை
யானும் அவற்றைக் கற்றுணர்வோர் மிகவும் அருகிவரும்
இக்காலத்து, அவை கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்

படாவாகலின், இச்செப்பறைத் தலமான்மியத்தினைச் செந்
தமிழிற் ரெய்தல் வேண்டுமென, இத்தலவாச முடையார்
கேட்டுக் கோடல்பற்றி அதனுக்குடன்பட்டு, ஆறுமுகநாவ
லரவர்கள் முதலியோர், மேற்கூறிய ஏதுக்களான் இவ்வ
சன நடையே நன்றென, எடுத்தாண்ட வழியே வழியாக,
எனது சிற்றுணர் விற்கு புலப்பட்டவாறே செய்துளேன்.
இம்மான்மியம் வடமொழியுள், சிஞ்சாவன மான்மியம் கூற
லுற்றுழி, உடன்வைத்துக் கூறப்பட்டுளது. இதனை அது
சரித்துத் தென்மொழிப் புராணமொன்று, காஞ்சிபுரம்
ஏகாம்பரநாத தேசிக சந்தானத்து, சங்கரலிங்கதேசிகரவர்
களாற் செய்யப்பட்டுளது. ஜிவை தம்முள், ஒரு தலைப்
படாது, ஆண்டாண்டுத் தம்முள் விரவிக்கிடந்த இம்மான்
மியம் மூன்றனையும், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தமென இம்
முறையே பகுத்துவைத்தும், விரிதல் இன்றியமையாதாய்ச்
சுருங்கிக் கிடந்தவற்றை, புராணங்களுட் பிறுண்டு விரித்த
வாறே விரித்தும், வேண்டாது விரிந்தவற்றைச் சுருக்கியும்
இன்றோரன்ன பிறவழியானும், இந்நூல் செய்யப்பட்டுளது.
இதன்கண்டளவாய்சொல்வழுஉக்களையும், பொருள்வழுஉக்
களையும் களைந்து சீர்சுருத்தஞ் செய்ததூஉ மன்றி, சிற்ப்
புப்பாயிரம் ஒன்று செய்துபரிகரித்த யாழ்ப்பாணம் சிதம்
பரசாமிகள்செய்துள்ள நன்றி மிகவும்பாராட்டற்பாற்றே
யாம். இவ்வுபொற் காதத்துள் எடுத்துக்கொண்ட பொருள்
நீல கண்டபாடியம், பரிமேலழகருரை, சிவஞானபோதம்
சிவஞானசித்தி, மரபட்டவளை முதலியவற்றுள், கண்ட
வும் பிறவுமாம். “எழுத்துப்போலியும் எழுத்தெனவாளு
வர்” என்றவாறே எனதுவசனப் போலியையும், கேள்வி
யான்மைந் தோர்கைக் கொள்வொன்பதுபற்றி, எழுதுதற்
கிசைந்தேன். உ. ப. க. முற்றிற்று.

உ

கணபதிதுணை

செப்பறை மான்மியம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—o—o—o—

கடவுள்வாழ்த்து.

காப்பு.

ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்யு மழகிய கூத்தன் வையும்
வானந்தம் பரவு சீர்த்திச் செப்பறை மான்மியத்தை
யூனந்தீர் வசன மாகத் தென்சொலி னுரைத்திடற்கு
ஞானந்த னுருவா மியானைத் திருப்பத நளின முள்வாம்.

சுந்தரதாண்டவர்.

கந்தர நிறத்தன் கலைமகள் கார்தன் முதலினர் கை
குவித்தேத்த, மந்தர நிகர்க்குந் தனச்சிவ காம வல்லினன்
மகிழ்வொடுநோக்க, வந்தர வாகப் புலியுரு முனிவ ரன்பொ
டுந்துதிப்பச்செப் பறையுட், சுந்தர மமைந்த தாண்ட
வம்புரியுஞ் சோதிதன் றுணைப்பதந் தொழுவாம் (க)

சிவகாமவல்லி,

வேயாகுந் தடந்தோழுந் கோகனகத் திருமுகமும்
விளங்கு கஞ்சச், சேயாகும் பதமலருந் கொண்டடியார்
செனன நோய்தீர்க்கும் வண்ண, மோயாத கவலைளாய்த்
தனுசரண போகமெலா முதவுவித்துத், தாயாகி யருள்
புரியுஞ் சிவகாமவல்லிநற்ற டலைமேற் கொள்வாம். (உ)

நெல்வேலி நாதர்.

குணவரபூ டணன் மனுநால் கோடாத கோல்செலு
த்திக் குவலயத்துட், டணவரிய சிவபத்தி தன்னினிணையிற்

லையெனத் தக்கோ னான, மணவையா நகர்முழுதுங் கண்ட
வழு திக்காச்செப் பறைக்கண் வந்த, பணவரவ கங்கணத்த
னெல்வேலி நாதனடி பணிந்து வாழ்வாம். (௩)

காந்திமதியம்மை

தெண்மணி மூல் கொவ்வையஞ் செவ்வாய் சிந்தூரந்
தன மென வாய்த்து, வின்மணி யனைய கண்டுகை புனைந்து
மேகலை சிலம்புறுந் தெய்வப், பெண்மணி பிறங்குஞ் செம்
பறை நெல்லை நாயகப் பிஞ்ஞகன் றனக்குக், கண்மணி கா
ந்தி மதியம்மை சரணங் கருத்தினு ளிருத்தியாந் தொழு
வாம். (௪)

அக்கினீசுரர்.

செக்கர்வான் சடிவன் றன்னரு ளுருவைத் தீவிர வன்
புடையவர்க்குக், கைக்குளார் நெல்லிக் கனியெகைக் காட்டுங்
கண்ணுதல் பெண்ணொரு கூறன், விக்கினந் தவிர்க்குஞ்
செம்மலைப் பயந்த விண்ணவ னிராசையம் பதியு, ளக்கினீ
சுரன் பொற் பாதபங் கயங்க ளகத்தினு ளிருத்தியாம் பணி
வாம். (௫)

அகிலாண்டநாயகி.

மழைபுரை குழலும் வதனபங் கயமும் வல்லியை மா
னுமெல் விடையு, முழைபொரும் விழியுந் தளவிள நகையு
முயர்தனக் கலசமுந் தரித்த, கழைபொழி ராசை வளரகி
லாண்ட நாயகி கழலினை சிரமேல், விழைதரு மிழையாய்ப்
புனைந்தியாம் பிறப்புள் வீழ்ந்திடு டெலிவு தீர்ந்திடுவாம்(௬)

செவ்வவிநாயகர்.

தந்தா வளத்தின் முகத்தானைத் தடக்கைதனிந் கோ
டெடுத்தானை, யிந்தார் முகத்தார் கித்திபுத்தி யிருபாகத்
தும் முடையானை, யந்தா ரகத்தின் வடிவானை யடியா ரிதய

கமலத்தின், வந்தாரன்பி னுருவானைச் செல்வப் பதியை
வணங்கிவோம்; (எ)

சுப்பிரமணியர்.

குயிலு மெழிலார் பஞ்ஞைகளுங் குலாவித் தம்முட்
கூத்தாடிப், பயிலுங் குயிஞ்சிக் கிறையவனை வலாரி மகட்
குப் பதிதன்னை, யயில்வேல் கரத்து த்தரிந்தவனை பழகார்
வள்ளி காதலனை, மயில்வா கனத்துப் பிள்ளைதனை வணங்கி
மதித்து வாழ்த்திவோம். (அ)

நந்திபெருமான்.

சீலக் கயிலைச் சிலம்பதனிற் சிவபி ரானற் பதகமலஞ்
சாலக் காண்டல் வேண்டுமென வொருவர்க் கொருவர் தா
முந்தி, யேலக் கடிது செலு நெருக்கா செல்லோர்தமைபும்
விலக்கிடுவான், சோலக் கையிற் பிரம்பு கொள்வோன் குரு
த்தாட் கமல மலர்போற்றி. (க)

சைவசமயர்சாரியர்.

மயிலைத் தலத்து னென்பினைப்பெண் னாக்கும் வள்
ளல் பதம்போற்றி, கயிலைக் கிறையஞ் செழுத்தானீர் கல்
லாற் கடந்தோன் கழல் போற்றி, சயிலத் திறைவன் மகள்
கொழுநன் றனைத்து திட்டோன் றுள்போற்றி, பெயிலைப்
புடை சூழ் பெருந்துறைக்க ணிறைதான் பெற்றோ னடி
போற்றி. (வ)

சுந்தரானுசாரியார்.

சிவஞான போதனால் செய்த பிரான் பதம் போற்றி
சிவஞான சித்தியுள் செய்த நந்தி கழல்போற்றி
சிவஞான சம்பந்தர் செய்யதிரு வடி போற்றி
சிவஞானப் பிரகாசஞ் செய்த சிவன் றுள்ளோற்றி. (கக)

நூற்பாயன்.

சித்பரன் மன்றுட் கூத்துவர் தருளுந் திவ்விய கேஷ. த்திரமான, அற்புதமிகுமிச் செப்பறைச் சரித மன்பொடும் வாசிப்போர் கேட்போர், புற்புய்க் கொங்கை யுமையொரு பாகப் புண்ணியன்றன் ஒரு ஒருவாம், பொற்புநீழலுறை குவ ருண்மை புகன்றன மையமொன் றிலையே. (கஉ)

முதலாவது

புராணவரலாறுரைத்த வத்தியாயம்:—

தவஞ்செய்துகோடற்குத்தகுதியாய், எல்லாவாழ்வுகளும் ஸிதைந்தோங்கிய நைமிசவனத்தாள், செளனகன் முதலிய முனிகணங்கள், சத்திரவேள்விசெய்து முடித்த ஞான்று, திருமாலினோர் கூறாய விபாசமா முனிவனது, முதன்மாணக்கனாயுள்ள வனு உம் புராணங்களது இரகசியமாய் மெய்ப்பொருளை நன்குணர்ந்துடைய வனு உம், மேம்பாடுடையவனு உம், தவ விசேடமுடையவனு உமாய் சூதமா முனிவன்; ஆண்டெழுந்தருளினன். சிவானுபூதிச்செல்வனாய், அம்மா முனிவன் வருமாற்றைக்காணப்பெற்று, ஆனந்தக் கடலுளமுந்தி, அந்நைமிசவனத்துள் வைகு முனிகணங்கள், எதிர்கோடற்குறிய முறையானே எதிர்கொண்டு அழைத்துக்கொடுப்போந்து, தகுதியுடைத்தாய்-ஆசனத்தின் கண், எழுந்தருளியிருக்குமாறு செய்து அருக்கியமுதலிய உபசாரங்களெல்லாஞ்செய்து, பலவேறு வகைப்பட்ட தேவத்திரஞ் செய்துவணங்கி, மிக்கதாழ்மையோடு முன்வருமாறு வேண்டிதல் செய்கின்றனர்: புண்ணியப்பொருளை-ஒருவடிவெடுத்தா லெர்த்துள்ளங்கும், முனிவர் பெருமானே! சருவலோகை கநாயகனுப பரமசிவனது திப்பியமாய் சரிதாமிரங்களை, நாமெல்லாம்-செவிவாய்

னே பருகுதல் செய்து, மூவகைத்துன்பமாய தாகந்தணிந்து, திருத்தி யெய்தப்பெற்றும். காளகண்ட வடிவுடைய னாய பரமசிவன், திருக்குற்றாலத்துன், எழுந்தருளியிருந்து அகத்திய முனிவனுக்குச்-சிவத்தல மான்மியங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஞான்று, அவை தமமுடன்வைத்துக் கூறி யருளியதாய், தனக்கு-ஒப்புயர்வில்லாத செப்பறை மான்மியத்தினை, அடியேங்களுய்யுமாறு கருணை கூர்ந்து, திருவாய்மலர்ந்தருளுக-எனத்தெரிவித்தனர். தவப்பொரு ளுடையராய்-அந்நைமிசவனத்து முனிகணங்களது, வேண்டுகோட்கிரங்கியருளி, சிவனடியார்க்கெல்லாம் முடிமணியாய அச்சுதமாமுனிவனும், பேரின்பக்கடலுண் முழ்கி, அன்பர்மாட்டவாவுடைய வனுடம், பரமகருணாநிதியுமாய பரமசிவனது திருவடித்தாமரையையும், பிரமநிலைதலைப்பட்ட தன்னா சிரியனது திருவடித்தாமரையையும், சிந்தித்து வணங்கிதற்போதமினறி அருட்போதமுடையவனாய்க் கூறுவான் ரெழுடங்கினன்.

சௌனகன் முதலிய முனிகணங்களே! முன்னொரு ஞான்று, வாமதேவ முனிவன் மாயோனுலகினைத் தலைப்பட்டு, இலக்குமிதேவியோ டெழுந்தருளியிருக்கும், திருமாலினை வணங்கி, அனந்தமெண்ணத் தனவாயதோத்திரஞ் செய்து நிற்புழி, அத்திருமால் அவனைநோக்கி, வாமதேவ முனிவனே! நினதிசுசை என்னை? எனக்கடாவிபருள, அவனும் கபிலன் முதலிய முனிகணங்களானுங் காண்டற்கரிய நினது திப்பியதரிசனத்தினும் விசேடித்தது பிறிதொன்றின்மையின், நினதுபாததாமரையின் கண்ணும், பரமசிவனது பாத தாமரையின் கண்ணும் எஞ்ஞான்று மிடையறாது வைக்கும் அன்பினையே பெறுவான் இச்சிக்கின்றனன். அதனை அருளுகவென வேண்டிக்கொள்ள

அவனும் நீ வேண்டியாங்கே, முன்னையதாய வரத்தினைத் தந்தருளினோம், பின்னையதாய வரத்தினை எய்திக்கோடற் கிச்சையுடையேயல், சிஞ்சாவனத்துட் போந்து, ஆண்டொதாய காமதேனு தீர்த்தத்துளாடி, ஆண்டெழுந்தருளியிருக்கும் கைலாயநாதனை, அருச்சித்து வணங்குக வணங்குவையாயின் அஃதெய்துமெனக் கூறினன்; அல்லதூஉம் கந்தப்புராணத்து உபரிபாகத்துளதாய தான வைபவகண்டத்துள்ளவாறே, அத்தலமான்மியத்தினை அவன் அவனுக்குக் கூறலுற்றுழி, அதன் சு-அ-கூ-ய௩ ஆய அத்தியாயங்களுள் நீவிர் வினாவிப் செப்பறைமான்மியத்தினையும் கூறுதல் செய்தனன். அதனை என்னாற்றெயிர்த துணையுங்கூறுவல்; ஒருங்கிய மனமுடையராய்க் கேன்மினெனக் கூறுவான்றொடங்கினன்.

முதலாவது புராணவரலாறுரைத்த வத்தியாய முற்றியது.

2-வது தலம், தீர்த்தம் முர்த்தி மான்மியங்கள் உரைத்த அத்தியாயம்:—

தலமான்மியம்.

திருநெல்வேலி யினுக்கு-ஈசான திசைக்கண், பொருளை மாநதியினுக்கு உத்தரஞாங்கரினுள்ளனலுஉம், யாண்டும் யாவர்க்கும் புலனாறுமிக்கு நிகழ்வனலுஉம், அங்கிப்புத்தேள்தங்கி அருச்சித்தனலுஉமாய சிவத்தலங்கள் இரண்டுள்ளன. அவை தம்முள் அந்நதிதீர்த்தது அண்மைக்கண்டளதாய வென்றனுள், அங்கிசெய்த பூசைக்குமகிழ்வுற்று பகவானாய பரமசிவன், மேம்பட்ட அழகிய கூத்தினைக்காட்டியருளினுனென, திருமால் கூறக்கேட்ட வாமதேவ முனி

வனும், பகவானே! தாமரைக்கண்ணனே! அன்பர்க்கு அருள் செய்தற்கண் பேரவாவுடையவனே! நதேசபிரான் அவ்வங்கிப்புத்தேட்டு, அவ்வழகிய கூத்தினைக் காட்டியருள் தற்கு ஏதுவென்னை? அஃது நிகழ்ந்தது எந்தஞான்று? கேட்டற்கண், அவாமிக்குடையவனுடம், நின்மாட்டு அன்புடையவனுடமாய் அடியேற்கு, அவ்விரண்டினையும், அவ்வீருவேறுவகைப்பட்ட தலமான்மியத்தினையும், கருணையானே கூறியருளுகவென வேண்டிக்கொள்ள, அவனும் அவனை நோக்கி, முனிவனே! அதனை முன்வருமாறு கூறுவல் கேட்டல் செய்கவெனக் கூறுவான் றொடங்கினன்.

எல்லாத்தலங்களினும் மேம்பட்டதெனக் கருதி பரமசிவன் எஞ்ஞான்று மெழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றதூஉம், ஆதிசுருதபுகத்தின்கண் உளதாயதூஉம், நதேசபிரானுக்குப் பேரவாச்செய்வதூஉம், உயிர்கட்குத் தரிசனமாத் திரையானே, இருமை ழின்பங்களையும் பயப்பதூஉம் நெடுஞ் சேணினினைப்பினும் சிவபுண்ணியம் வழங்கற்பாலதூஉம், தன் மாட்டு அன்புடன் எஞ்ஞான்றும் வைகுலோரை, பிறவிப்பெருங் கடனீர்தச்செய்து, முற்றிக்கடையேற்றுவதோர் புண்பினை பொய்ப்பதூஉம், அஞ்ஞானத்தினை ஒட்டி, மெய்ஞ்ஞானத்தினைக் காட்டுமாற்றினே, இருளைபோட்டி ஒளியைக்காட்டு ஞாயிற்றினை பொய்ப்பதூஉம், சிவபிரானது திருவாக்கானே இரகசியங்களுள் வைத்து இரகசிபமென வருணப்பெற்றதூஉம், தன்னை இ உள்ளவாறுணர்ந்தபெரியோர்களானும், சித்தர்களானும், போகிகளானும், விருப்பிவைக்கப் பெற்றதூஉம், நிறைந்த வாழ்வெல்லாமமையப்பெற்றதூஉம், விசுவேசர், விசாலாட்சி, அன்னபூரணி, டீவர் வைகுதலைபற்றி, தென்காசியெனப்படுவதூஉம், வெள்ளிடலை புண்மை பற்றி, தென்கலைமெனப்படுவதூஉம்,

உம், செப்பறை யம்பல முண்ணையின் தென் சிதம்பரமெ
னப்படுவது உம், அய்யனான் இடையறாது எஞ்ஞான்றுங்
காக்கப் பெற்றுடையது உமாய், திப்பியமாய் அச்செப்
பரைத்தலத்தினுக்கு, ஒப்பதென வைத்துச் செப்புதற்கு
பிறவாய் தலங்களும் உளவாமோ! ஆகாவாம்.

நவமணிதருள் வைத்து வயிரமணி யூஉம் பசுக்க
ளுள் வைத்துத் தெய்வப்பசு ஆஉம், மந்திரங்களுள் வைத்
துத் திருவைந்தெழுத்து உம், மரங்களுள் வைத்து கற்
பகமரமு உம், தேவருள் வைத்து மகாதேவனு உ மெம்
பட்டு விளங்குமாறுபோல, தலங்களுள் வைத்து அச்செப்
பறைத் தலமும் மேம்பட்டுளதேயாம். இங்ஙனமாகவின
அதனுள் வேள்வி செப்தப முகலியன், நேடச பிரானைச்
சுட்டி ஒருவன் பெயப்பெறுமாயின், அவனுக்கு அவை ஒவ்
வொன்றும், தனிந்தனியே அளவிறந்தனவாய்ப் பெருகி
தத்தம் பயனை யீதலொருதலை, திருவாதிரைமுதலிய விசே
ட நான் மீன்களில் ஒருவன் ஆண்டு வசிக்கப்பெருமாயின்
அவன் பெறும்பேறு இத்துணைத்தெனக் கூறவல்லு நரி
யாவர்? இங்ஙனம் விரும்பி வசித்தலன்றி, விரும்பாது ஒரு
முயற்சியினைச் சுட்டியாதல் வேற்றுார்க்குச்செல்லும் மார்க்க
மத்தியினாதல் ஒருவன் ஆண்டெய்தி ஒரு தினம் வசிக்கப்
பெறுமாயின், அவன்றான் எண்ணிறந்தபிறப்புக்களில் முன்
செய்துகொண்டபாவங்களனைத்தும் ஒருவப்பெறும் ஒருவன்
காய்ந்த இலையினை துகர்ந்து நீண்ட நாட்டுணையும் துன்புற்
றுச் செய்த தவத்தாயை பயனெல்லாம், ஆண்டு அன்புட
னோர்க்குந் திருவாதிரை நோன்பொன்றே, ஈதலொருதலை
யாம். ஆண்டுச்சேறற்கு ஆற்றலினாலொருவன், சேய்மைக்
கண் உளனாயாதல், அதன் மான்மியத்தினை வினாவப்பெறு

மாயின், அவன் எல்லாச்செல்வங்களு டெய்தலொரு தலை யாம்.

சிவனடியார்க்கு அன்னதானமுதலியனவூஉம், தேவா லயம், மடாலயமுதலிய திருப்பணிகளுஉம், ஒருவன் ஆண் டெச்செயப் பெறுமாயின், அவன் மனதின்கண் இச்சித்த போகமெல்லா டெய்தப்பெற்று, இறந்த பின்னர்க்கைலை யங்கரியைத் தலைப்பட்டு, சிவகணங்கட் கெல்லாம் இறை வனாகும்.

தீர்த்த மான்மீயம்

மலையரசன் மகளாய முதல்வியது திருக்கரத்திற் றேன்றிய பொருளை மாந்தியினும், மேம்பட்டதென வைத் து ஒதற்பாலதாகுநதி, யாது மின்றாமென வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன. எல்லாநதிகளும், கிருதயுக முதலிய நான்கு யுகத்தினும் ஒரோவொன்றே மேம்பாடுடைத்தாகி தம்மை வந்தெய்தப்பெறுவோ டெருவனுக்கு இச்சித்தபலன் களி லனவாகும். இப்பொருளை மாந்தியோ, அங்ஙனமீன்றி, தன்னை வந்தெய்தி னோனா நான்குயுகங்களினும் ஓரியல் பாயே மும்மல அழுக்கினைக்கழுவி தூய்மை செயற்பாற் றும். இங்ஙனமாகலின், அதனை ஒப்பதெனவைத்து ஏனை யநதிகளைக் கூறவல்லு நரியாவர்?

வேள்வி முதலியன வேட்டு தேவர் பதவியினைத் தலைக் கூடப்பெற்று, துன்பமெல்லாம் ஒருவிய முற்றவ விசேட முடையாரோ பொருளைமாந்தி தீர்த்துள் தோன் றும் பேறுடையராவர்; எனோர்க்கு ஆண்டுத்தோன்றும் பேறுளதாகாது. அங்ஙனந்தோன்றி யுளரானோர், இந்தி ரன் முதலிய இறைவரானு டெய்தற்கரிய, அந்த மிலிமின்பத் தநாய சிவலோகத்தினைத் தலைக்கூடப்பெறுவர்.

மார்கழித்திங்கனிணும், ஐப்பசித்திங்கனிணும், மாசித்
திங்கனிணும், ஒருவன் நாடோறும் முக்காலங்களினு
நீராடி, தனக்குரிபடுதன தூல்களின் விதித்தவிதி வழுவா
து, நித்திய கருமமுதலிபன செய்துமுடித்து, நடேசபிரா
ணை வலம் வந்து தரிசிக்கப்பெறுமாயின், அவன் தேவருல
கத்தினை யெய்தி அரசாண்டு, பின்னர் மேம்பட்ட பதங்க
ளையுந் தலைப்படும். அம்மாநதிக்கண் எட்டுணைத்தாயபொன்
னேணும், ஒருவன் சிவனடியார் கையிற்றானஞ் செயப்பெறு
மாயின்; அஃது மலைத்துணைத்தாய் வளரப்பெற்று, தவ
ஞானங்கள் மேன்மேற் பெருகுதலானே, அவன் வீட்டு
நெறியினைத் தலைப்படும். இதனுக்கு மேம்பட்ட பதம் யா
துளது? அந்நதியினுள் ஒருவன் ஆடல் செயப்பெறுமா
யின், அவன் தூறு கறவைப்பசுக்களை, உத்தம குணமமை
ந்த பிராமணருக்குந் தானஞ்செய்த தனாப பயனெய்
தும். அந்நதி தீரத்தின் கண், ஒருவேள்வியினை ஒரு
வன் வேட்கப்பெறுமாயின், அவன் எவரானு மெய்தற்கரி
ய பதவியினை பெய்தும், அல்லது உம், அவனுக்கு முதல்
வனருளானே சோகம் பாவனையுந் கைகூடப் பெறும்.

முன்னொரு ஞான்று, எழுகடற்கு மிறைவனாயவரு
ணதேவன், நதிகள் யாவையினும் மேம்பட்டதாய நதி,
யாதென ஆராய்ந்து, பொருளைமாநதியே அப்பெற்றித்
தாயதென வுணர்ந்து, அந்நதி தீரத்து வேள்வி வேட்பான்
கருதி, அதற்குரிய உபகரணங்களோடு வேண்டும்பொரு
ளும், கைக்கொண்டு, ஆண்டுப்போந்து, வேள்விச்சாலை
யொன்றனை விதி பிறழாதமைத்து, நவமணிகளா னியன்ற
பீடத்தின்கண் கும்பத்தினை யெழுந்தருளப் பண்ணி, வேள்
விக்ஞண்டத்துள் விதிவழுவாது ஓம வங்கியினை வளர்த்து,

தேவரனைவரும் வேதமந்திரமோத, பரமசிவனுக்குரித்தாய்
அவிப்பாகத்தினை யீந்தான். பின்னர் கன்னிகாதானம், உப
நயனமுதலிய வற்றிற்கு வேண்டுந்திரவிய மீந்து, ஏனைத்
தேவர்க்கும் அவிப்பாகத்தினை யீந்து, உத்தம குணமன்ம
ந்த பிரம்மாணர்க்குப் போசன முதலியனவுஞ் செய்துமுடித்
தனன். இங்ஙனம் வருணன் வேட்டவேள்வியினை நோக்
கியருளி, பரமசிவன் பார்பதியைப் பாசமுடையனாய், இட்
பத்தின் மேல் ஆண்டுத்தோன்றியருளி, தேவர் முனிவர்
புடைசூழ நின்று, காட்சி கொடுத்தருளினான். அப்பொ
ழுது வருண்தேவன் வணங்கி, பன் முறை தோத்திரஞ்
செய்து நிற்புந், அச்சிவபிரானும் அவனை நோக்கியருளி
அன்பனை! நீ விரும்பிய வரத்தினைக் கேட்டுக் கொள்ளுக
வென ஆணை செய்தருள, அவனும் நிரதிகயானந்தத்துட்
புகுத்தியருளுகவென வேண்டிக் கொண்டனன்; அப்பிரா
னும் அங்ஙனந்தந்தருளினோமென்று, மறைந்துபோயினான்.

இப்பெற்றித்தாய பொருளை மாந்தியினது, சரிதங்க
ளை ஒருவன் அன்புடன் கேட்கப் பெறுமாயினும், படிக்க
ப்பெறுமாயினும் அவன் இம்மைக்கண் எல்லாவின்பங்
களு மெய்தி முடிவின் கண் வீடுபெற்றினையு மெய்தும். கன்
னிகை பொருத்தி இதனை வாசிப்போர்க்கு, தன்னுனியன்ற
பொருளிந்து கேட்கப்பெறுமாயின், அவன் இச்சித்த மண
வாளனை யெய்தி, நடேச பிரானது திருவருளினையுமெய்
தும். மலடி பொருத்தி, அங்ஙனமிகனைக் கேட்கப்பெறு
மாயின், அவன் நன்மக்கட் பேறெய்தும்.

புளி, மா, தென்னை, பலா, நெல்லி, சந்தனமுதலிய
ப்ரங்கள் சூழ்ந்திலங்கும், அச்செப்பறைத் தலத்துளெழு
ந்தருளி யிருக்கும், சுந்தரதாண்டவமுடையான், நெல்வேலி

நாதன், இன்னோரது சந்நிதிக்குத்தென் றிசைக்கண், தான்
 டவ தீர்த்தம், நீலலோகித தீர்த்தமென; தீர்த்தங்க
 ளிரண்டுளவாரும். அவை தம்முடன் பொருளை ம.ந.தியும்
 போந்துதலைக்கடி விரவுகின்றது. அச்சங்கம் தீர்த்தத்துள்
 ஒருவன் ஆடப்பெறுமாயின், அஃது அவன் சம்சாரத்துக்
 கேதுவாய் பிறவிப்பிணியை, மருந்தை யொத்தொழித்த
 லொருதலை. அல்லதூஉம் அங்ஙனம் மும்மலங்களையுங்
 கழுவுதல் செய்து, ஞான நெறியெய்திக் கோடற்குரிய
 வாயிலைவிளக்கு முகத்தானே, நடேசபிரானே எந்நான்
 றுஞ் சிந்தித்துத் தெளியும், உபாயத்தினையு மளித்தருளும்.
 அல்லதூஉம். ஒருவன் அத்தீர்த்தத்துளாடி, சிவபூசை செ
 பம், தபமுதலியன் செயப்பெறுமாயின், அவன் அவற்றை
 ஏனைத்தலத்துட் செயதெய்தும் பய்னிணும், கோடிமடங்
 கதிகமாய் பயனெய்தும். ஒருவன் அத்தீர்த்தக் கனையுள்
 பிதிரை நோக்கிச் சிவார்த்தஞ் செயப்பெறுமாயின், அத
 னுனே அப்பிதிரர் இந்தியப்பகையினை வென்று, மேம்பட்
 ட இன்பமெய்துதற்கேதுவாய், ஞானநெறியினைத் தலைப்
 படுவர். அச்சிரார்த்தத்தினை மெய்யன்போடுசெய்யுமவனும்,
 அன்ன பயனெய்தும். நீர்ப்புடனாயினும், அத்தீர்த்தத்துள்
 ஆடப்பெறுமாயின், அவனது பாவமெல்லாம், ஞாயிற்றின்
 முன் அந்தகாரம்போல விரையக் கெட்டொழியும். ஒரு
 வன் ஆண்டிறத்தல் வேண்டுமெனு நியமத்துடன் போந்து
 அந்நதி தீர்த்துள் மரிக்கப்பெறுமாயினும், அதுபெறுது
 வசிக்கப் பெறுமாயினும் அவன்பிறவி யொழிதலொருதலை
 யாம். ஒருவன் தன்னத்தி அத்தீர்த்தத்துளிடப் பெறுமா
 யினும் மேற்கூறிப்போர்த் பயனெய்துத லொருதலையாம்.
 சிவ பிரானுக்கும், சிவனடியார்க்கும் ஆட்டன் முதலியவற்
 றிற்கு ஒருவன் அத்தீர்த்தத்தைக் கடத்துன் முகந்துகொடு

போகப்பெறுமாயின், அடியொன்றற்கு அசுவமேதவேஷ்வி
யொன்று செய்த தனாப பயனெய்தும். ஓரறிவுயிராயி
னும், அத்தீர்த்தத்துள் பிறந்திருக்கப்பெறுமாயின், அவை
கூரிய புத்தியுடைய விசேட புருடராய்தோன்றி, ராஜ
போகநுகரப் பெற்று, பின்னர் மேம்பட்டபதங்களை முறை
யானே யெய்தும். ஒருவன் அத்தீர்த்தத்தினைத் தீண்டப்
பெறுமாயின், அவன்துறக்க இன்பமுதலிய இன்பமெல்லா
நுகர்ந்து, முடிவின் கண் அக்கினீசுரனது திருவடி நிழலேத்
தலைக்கடப்பெறும். தைத்திங்களினெய்துவதாய பூசநாண்
மீனத்தன்று, ஒருவன் அத்தீர்த்தத்துளாடி ஆண்டெழுந்
தருளும் நெல்வேலிநாதனையும், காந்திமதி தேவியையும்
அழகியகூத்துடையானையுந் தரிசிக்கப்பெறுமாயின், அவன்
கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகத்தினை யரசாண்டு, முடிவின்
கண் சாரூபபதத்தினைத் தலைக்கடும். ஒருவன் ஆண்டு
ஓராட்டத்துணையும், முக்காலங்களினு நீராடி, அழகிய
கூத்துடையானை வலம் வருதல், வணங்குகன் முதலியன
செய்து வசிக்கப்பெறுமாயின் அவன் நீண்ட நாட்டுணையும்
காசிமா நகருள் வசித்ததனாய பயனெய்தும்.

மூர்த்திமான்மியம்.

தென் சிதம்பரமாய அச்செப்பனைத் தலத்து னெழுந்
தருளியிருக்கும், சுந்தரதாண்டவ முடையானை, ஒருவன்
தரிசனஞ் செயப்பெறுமாயின், அவன் செய்த பாவமெல்
லாம் ஊழிமாருதத்துட் பட்ட பூழிபொத் தழிந்துபோத
லொருதலை. அல்லதூஉம், ஒருவன் மெய்பன்போடு உத
யகாலையில் தரிசனஞ்செயப் பெறுமாயின், அவன் கடல்
சூழ்ந்த மண்ணுலகனைத்தையும், தானஞ்செய்த தனாப
பயனெய்தும். ஒருவன் உச்சிக்காலையில் தரிசனஞ்செயப்

பெறுமாயின், அவன் எண்ணிறந்த ஈற்றுப்பசுக்களை சிவனடியார்க் கிந்த தனூய பயனெய்தும். ஒருவன் சாயங்காலையில் தரிசனஞ் செயப்பெறுமாயின், அவன் கோடி பெண்ணத்தனவாய பசுக்களை, தானஞ்செய்த தனூய பயனெய்தும். ஒருவன் அருத்தயாமத்தில் தரிசனஞ்செயப்பெறுமாயின், அவன் அசுவமேத வேள்வி செய்ததனூய பயனெய்தும்.

அந்நடேச பிரானுக்கு ஒருவன் விமான முதலிய ஆல்யப்பணி யியற்றப்பெறுமாயினும், கறவைப்பசுக்களுதவப்பெறுமாயினும், சோலையுண்டாக்கப்பெறுமாயினும் அபிதேசுத் திரவியமுதலியன வழங்கப்பெறுமாயினும் சோமவாரத்தன்று வில்வம், அக்கதை அறுகு, தும்பையிவை முதலியவற்றானே, அருச்சுனை செய்விக்கப் பெறுமாயினும், நந்தவனம் வைக்கப்பெறுமாயினும், மணிகளானியன்ற திருவாபரண முதலியன செய்கித்தீயப் பெறுமாயினும் இன்னும் இன்றோரன்ன பணிபிறவுஞ் செயப்பெறுமாயினும், அவனெய்தும் பயன் யித்துணைத்தென எம்மனோரானெடுத்துரைக்க வமையாதாம்.

ஆதினா நான்மீனத்தன்று, நடேசபிரானுக்குப்பேரன்புடன், ஒருவன் பால், தயிர், நெய், தேன், கருப்பஞ்சாறு, பழவருக்கம், அன்னம், யினநீரிவை முதலிய வற்றானே ஆட்டுவிக்கப்பெருமாயின், அவன் நன்மக்கட்பேறெய்தி, முடிவின் கண் சாமீபபதத்தினைத் தலைக்கூடும். அழகிய கூத்துடையானது சந்திதிக்கண், ஒருவன் மலர் முதலியவற்றான் அலங்காரஞ் செயப்பெறுமாயின், அவன் சாலோகபதத்தினைத் தலைக்கூடும். அப்பிரானுக்கு ஒருவன் சந்தனத் தானாட்டுவிக்கப் பெறுமாயினும், மாப்பொடி

மஞ்சப்பொடி, செல்லப்பொடி யினவமுதலிய வற்றானே ஆட்டுவிக்கப்பெறுமா யினும் அவன் செய்த பாவமெல்லா மொருவுத லொருதலையும், ஒருவன் சந்தர்ப்பிடேகிற்கும் பாபிடேகம், உருத்திராபிடேக முதலியன செய்விக்கப் பெறுமாயின், அவன் பெறுமாயன் யித் துணைத்தென எம் மனோரற் கூறவமையாதாம். அந்தடேச பிரானுக்கு ஒரு வன் மெய்யன்போடு ஒரு மலரானருச்சலோ செய்விக்கப்பெ றுமாயின், அவன் ஏனைத்தலங்களுள் அறு பொன்மலர் கொண்டு அருச்சிப்பதனுய பயனெய்தும். அப்பிரானு க்கு ஒருவன் கருப்பூர தீபத்தாரானாதனை செய்விக்கப்பெ றுமாயின் அவன் சாரூப பதத்தினே தலைப்படும். ஒருவன் திருமஞ்சள முசந்து கோடற்குக் குடமும், வாசப்புகை யிட்டிக் கோடற்குத் தாபமுட்டியும், ஏற்றிக்கோடற்குத் தீபமும் அடித்துக்கோடற்கு மணியும், ஆட்டிக்கோடற் குக் கலசமும், தன்னுனிபன்ற துணையும் செய்திப்பெறு மாயின், அவன் செய்துகொண்ட பாவமெல்லா மொருவி திச்சித்த யின்பமெல்லாம் எய்துத லொருதலையும்.

திருமால், அங்கி, அதத்தியன் முதலிய அன்பர்க்கு அருள் புரிந்த அழகிய கூத்துடையாற்கு அன்னக் குவிய லும், தம்முள் வேறுபட்ட அறுநவைத்தாய கதியமு தும் பலவேறுவகைப்பட்ட புண்ணியமும், திருவாதிரை முதலிய விசேட நாண்டின்களில், ஒருவன் சைவேதனஞ் செய்விக்கப் பெறுமாயின், அவன் அவிமொன்றற்கு யுக மொன்றாகக், சிவலோகத்தினைத் தலைப்பட்டுவாழும். ஐந் தொழில் வடிவாய சுந்தரநாண்டவம் புரிந்தருளும் அப் பிரானே ஓராட்டத்துணையும், நாடோறும் காலமாறினும் வலம் வந்து வணங்கித் தேரத்திரஞ்செய்து, போன்புடன் ஒருவன் தரிசனஞ் செயப்பெறுமாயின், அவன் மலமா

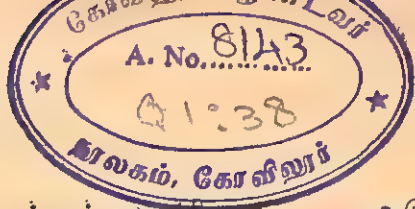
யை கன்மங்கள் மூன்று மொருவி, நிரதிசயானந்தத் துக்
கேதுவாய் சாயுச்சியத்தினைத் தலைப்படும். மார்கழித்திரு
வாதினாயன்று சிவகாமவல்லியது மனவாலயத்து ஞாநை
வேலாய அழகிய கூத்துடையானே, ஒருவன் பேரன்போ
டு தரிசனஞ்செயப் பெறுமாயின், அவன் அவ்வாண்டுமுழு
தந்தரிசனஞ்செய்த தன்னாய பயனெல்லா மெய்தும். ஒரு
வன் அப்பிரானது சந்திதியுள் ஒரு மண்டலத்துணையும்வசி
த்து, சரியை முதலிய சிவபுண்ணியங்களுள், யியன் நதொன்
று செய்து பஜனம் செயப் பெறுமாயின், அவன் யிச்
சித்த போகமெல்லாம் எய்துகலொருதலை. ஒருவன் சூரி
யோபராகம் சந்திரோபராகம் முதலிய புண்ணியகாலங்க
ளில், அவ்வழகிய கூத்துடையாற்கு விசேடபூசை செய்
வித்து, தரிசனஞ் செயப்பெறுமாயின் அவன் அப்பிரான
து திருவடி நீழலைத்தலைக்கடும். சிவகாமவல்லிக்கு நாயக
னாய அப்பிரானது மாண்மியத்தினை அவனே உணர்வதன்றி
யித்துணைத்தென எம்மனோரானுணர்ந்து கோடலமையா
தென, திருமால் வாமதேவ முனிவனுக்குக் கூறி எஞ்சிக்
கிடந்த ஏனைச்சரிதத்தினை மறித்துங்கூறுவான் றொடங்கி
னெனன சூதமா முனிவன் நைமிசவனத்து முனிகணங்கட்
குக் கூறி, மறித்தும் அங்கிப் புக்திகட்கு அழகிய கூத்துக்
காட்டிய வாற்றை கூறுவான் றொடங்கினன்.

2-வது, தலம், தீர்த்தம் மூர்த்திம் ன்மியக்கர் உரைத்த
அத்தியாயமுற்றிற்று.

3-வது அக்கினி தேவற்கு ஆடல் காட்டிய
அத்தியாயம்.

அங்கிப்புத்தேன் முதற்கிருநயுகத்தின் கண், சிஞ்சாவ
னத்துனெ முந்தருளியிருக்கும் கைலாய நாதனை, உபாசனா
மூர்த்தியாகக் கைக்கொண்டு செய்த பூசையானே, அவனது

நெற்றி நேத்திரமாம் பெறெய்தப் பெற்றனன். அவன் அஞ்ஞான்று தொட்டு நாடோறும், அத்தல நாதனை வழி பட்டு வந்துழி, மாசித்திங்களில்-சித்திராநதியுள், காமதே னு தீர்த்தத்துள் நாடோறுமாடி, முக்காலங்களினும் வி சேட அருச்சனை செய்து, அவனது சந்திதியுள் குவித் தகையுடையனாய், திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்துக்கொடு தவஞ் செய்தனன். அவன் அங்ஙனஞ் செய்துகொண்ட, ஜெப தப பூசைகளானே, பரமசிவன் பெரிதும் விரையக் கண்கூடாத்தோன்றி, அவனை நோக்கி யருளி அங்கியே! நீ இச்சித்த வரத்தினைக்கேட்டுக்கொள்ளுக தந்தருளுவலென ஆனை செய்ய, அவனும் சச்சிதானந்த ரூபமுடையானே! அடியேற்கு இற்றை ஞான்று, எல்லாப்பேறும் வழங்கற் பாலதாய, நினது அழகிய கூத்தினைத் தரிசனஞ் செய்து கோடற்கும், நினது அட்டமூர்த்தத்துள் ஒரு கூற்றினை பெய்திக் கோடற்கும், இச்சிக்கின்றேனென வேண்டிக் கொண்டுழி அன்பர் மாட்டவாவடையவனா உம், எல்லாந் தோன்றி நின்றழிதற்கு நிலைக்களமாயவனா உமாய, அக் கைலாய நாதனும், ஈண்டைக்கு யோசனை யொன்றருள், தென்றிக்கினுள்ள பொருளைமாநதியின் உத்தரஞாங்கரின் மேம்பட்டதாய எனதழகிய கூத்தினை பிறறை ஞான்று, நீ காணுமாறு காட்டுவல் காண்க. ஆகலான் நீ ஆண்டுப் போந்து, என்னை யருச்சனை செய்து வைகுக. அக்கூ த்தினை ஈண்டுக்காட்டாது ஆண்டுக் காட்டுதற்கேதுவென் னையெனின் அத்தலம் இரகசியத்துள்ளவத்து இரகசியமா னதால் எனக்கு மிகுதியும் பேரவாவானதேயாம். ஈண்டு நின்று ஒரு யோசனைத்துணையும் எனதிச்சிஞ்சா வனமுளதென்றறிக. மங்கலமுடைத்தாய அச்சிஞ்சாலன த்துள், நினதிச்சைபெல்லாம் முற்றுறுமாறு செய்குவல்.

அகச்சிநிதேவற்காட்காட்டியஅத்சிநாயம் உடு

ஆகலின் ஆண்டு நீ விரையப்போந்து, மேற்கூறியவாரே செய்கவென ஆனை செய்து, கரந்து போயினன். இங்ஙனம் போய பின்னர் பேரியல்புடையனாய் அவ்வங்கிப்புத் தேளும், பொருளைமா நதி தீர்த்துள் மேற் சுட்டப் பட்ட அத்தலத்தினெய்தி, தன் பெயரானே-ஆண்டு தீர்த்தமொன்றுளதாக்கி, அதனுளாடி, பின்னர் தரிசித்தன் முதலியன செய்வார்க்கு எல்லாப்பேற்றினையும் வழங்கற்பாலதாய் இலிங்கமொன்றினையும், தன் பெயரானே மேற்றிசை நோக்குமாறு விரையப் பேரன்போடு பதிட்டை செய்து, அதனுக்குத்தர ஞாங்கரின் அகிலாண்ட நாயகியையும் பேரன்போடு பதிட்டை செய்து, அவரிருவரையும் விதி பிறழாதருச்சனை செய்து, பின்னர் விரைய அப்பொருளைமாநதியினுக் கண்மைத்தாமெய்தி, அத்தீர்த்தத்துள்ளாடி, பரமசிவனை உச்சிக்காலையில் அருச்சனை செய்துகோடற்கு வாசனை யுடைத்தாய் தாமரை, வெள்ளெருக்கு, தும்பை முதலிய மலர்களும், வில்வம், துளசி அலகாய இவற்றினையுங்கொய்து கொடுபோந்து, அகம்புறந்துயராய் பெட்டகவாலயத்தது நாப்பணுள்ள அற்புதமாய் இட்டலிங்கத்தினை அதன் வடகரையின் வைத்துப் பூசித்தனன். அப்பொழுது நிலம், நீர், வளி, வான், சந்திராதித்தர் இயமானரூப எழுவரும் தந்தம்வடிவுடையராய், பெட்டகவாலயத்தினன்மைக் கண் எய்தி, அவன் தவப்பயனெய்துவதாய் அவ்விடத்தினைச் சூழ நின்றுழி, பரமசிவன் அன்றோர்க்கும் அந்நடனங் காட்டி யருளுவான் திருவுளங்கொண்டு, அப்பெட்டகவாலயத்துள் வீற்றிருந்தருளும் இலிங்கத்தினின்றும் உடுக்கை அங்கிகவிரண்டுந் தாங்கிய திருக்கைக விரண்டுடையனூ உம், வலக்காலை நிலக்கணுன்றி சிவந்த இடக்காலை கீழ்நோக்கவானின்கண்டிடி, அ

த்திருவடிமேல் வரதமாய இடத்திருக்கரத்தினை வைத்து
 டையனா உம், அஞ்சினைக்கு அபயங்கொடுக்குங்கர
 மொன்றுடையனா உமாய, இங்ஙனம் ஆண்டுத் தோன்றி
 யருளி அவர் அந்நடத்தினைத் தரிசனஞ் செய்துகொள்
 லான் ஆனை செய்தருளினான். அவ்வங்கி முதலிய தேவ
 ரென்மரும் திப்பியமாய அற்புத ஆனந்த மீபும் அவ்வழ
 கிய கூத்தினைத் தரிசித்து தோத்திரஞ் செய்து அஞ்
 ஞான்று தொட்டு அவர் வேண்டிக்கொண்டவாறே அட்ட
 முர்த்த இயல்பெய்திருரெனக் கூற, அது கேட்ட செள
 னகன் முதலிய முனிகணங்கள், சூதமாமுனிவனை நோக்கி
 கேட்டற்கண் இஃசையீதுர்கின்ற எமக்கு நடைசபிராணங்
 கும் கெட்டற்கு இச்சையை விளைவிக்கற் பாலதூ உம்
 தன்னை ஒதினைக்குச் சாரூப்பிய பதத்தினை யெய்திக்கொ
 டற்கேதுவாயதூ உமாய அத்தோத்திரத்தினை கருணையோ
 டும் கூறியருளுகவென வெண்டிக்கொள்ள, அவனும் அவ
 ரை நோக்கி முனிகணங்களே! இரகசியங்களுள் வைத்து
 இரகசியமாயதூ உம், பேரியல்புடையதூ உம், அங்கி முத
 லிய தேவரானருளிச் செய்யப்பட்டதூ உம், மேம்பட்ட
 வற்றுள் வைத்து மேம்பட்டதூ உம், எல்லாச் செல்வங்க
 ளும் வழங்கற்பாலதூ உமாய அத்தோத்திரத்தினை தூடக்கு
 க்குறுவல் கேட்டுக்கொள்ளுக.

அன்பர் மாட்டவாவுடையனா உம், முன்னைப்பழம்பொரு
 ட்குமுன்னைப்பழம்பொருளாயவனா உம், நெற்றி நேத்திரமு
 டையனா உம், பிரமஞ்ஞெய்திகப்பட்டவனா உம், பராசத்தியி
 னுக்குப்பதிப்பொருளாயவனா உம், எல்லாமங்களமும் இயற்
 கையானிறந்துடையனா உம், அழகிபகூத்துடையனா உம்
 யருளினக்கு வணக்ககம்வணக்கம். இரத்திதேவியது மனோதான்

பத்திண்பொழித்தருளியவனு உம், இலக்குமிநாதனாய்
 திருமாலானே விரும்பப்பட்டவனு உம், அரசர்க்கரசரெல்
 லாம் இச்சித்தற்கேதுவாயவனு உம், அழகிய கூத்துடைய
 வனு உமாய நினக்கு வணக்கம் வணக்கம். தத்துவங்களின்
 பொருள்வடிவாயவனு உம், சதாசிவவடிவமுடையனு உம்,
 எஞ்ஞான்று முளதாய சான்று ரூபமுடையனு உம், எல்
 லாத் தேவரினும் மேம்பட்டவனு உம், அன்றி அவரினு
 மிக்க ஆற்றலுடையனு உம், சிவகாமவல்லிபாக் முடை
 யனு உம், அழகிய கூத்துடையனு உமாய நினக்கு வணக்
 கம் வணக்கம். சிவகாமவல்லியைப்பாகம்வைத்துடையனு
 உம், எஞ்ஞான்றும் தன்னை யெய்தி வணங்கும் தேவர்
 முனிவர்மனுடர்க்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கீபவனு உம்,
 நடனஞ் செய்தற்கண் தலைமையுடையவனு உம், அழகிய
 கூத்துடையனு உமாய நினக்கு வணக்கம் வணக்கம். வே
 ள்வி வடிவுடையனு உம், அவ்வேள்வி செய்யும் வினை மு
 தல்வர்மாட் டவாவுடையவனு உம், யோகவடிவுடையவனு
 உம், அவ் யோகிகளானே அருச்சிக்கப்பட்டவனு உம்,
 நாதவடிவுடையனு உம், நாரத முனியானருச்சிக்கப்பட்ட
 வனு உம், அழகிய கூத்துடையனு உமாய நினக்கு வண
 க்கம் வணக்கம். எத்தேவனது பாதத்தினை வணங்கி பிர
 மன் முதலிய தேவரும் சித்தர் முதலியவரும் தத்தம் பத
 வாழ்வுகளை எய்தினுர் அவ்வாழ்வுகளெல்லாம் ஒருங்குடை
 யனு உம், அழகிய கூத்துடையனு உமாய நினக்கு
 வணக்கம் வணக்கம். மாணிக்க மணி போன்று பிரி
 யஞ் செய்வதாய் சதிர்த்தொகுதி தங்கும் பாத தாம
 ரையுடையவனு உம், கோடியிளஞாயிற்றின் கார்தியினை
 யொப்பவனு உம், அழகிய கூத்துடையனு உமாய நினக்கு
 வணக்கம் வணக்கம். நமசிவாய வென்னு மந்திரத்தைச்,

தினம் ஒரு முறை ஜெபஞ்செய்வோர்க்கு ஆனந்தத்தை யீப வனுஉம், திருமாலாய சத்தியையுடையவனு உம், கண்முன் னுடையவனு உம், முப்புரத்துக்குக்கூற்றாய வனுஉம், அழகியகூத்துடைய வனு உமாய நினக்கு வணக்கம் வணக்கம்.

என, இங்ஙனமாக அழகிய கூத்துடையானை மறித்து மறித்தும் பன்முறை வணங்கி தலையின் கண் கூப்பிவைத்த கையையுடையராய், அங்கி முதலிய தேவரனைவரும், அப் பெருமான னு சந்தித்தகணின்றனர். இத்துதியினைக் கேட்ட ருளி மகிழ்வுற்று, சிலகாமவல்லியது மனவாலயத்துளாய அப்பிரானும் காணப்பெற்றாது மனசின் கண் இச்சைபு விளைவிக்கும் கிருபாநோக்கத்தானே, அவர் தம்மைப் பார்த் தருளி தவவொழுக்கங்களானே சிறப்புற்றோங்கி யுள்ளோ ரோயான் துமதுமனசின் கண் எழுமிச்சையிதுவென வறிந் தனன். அல்லதூஉம், நீவிர் செய்த தோத்திரத்தினையுங் கேட்டு மகிழ்வுற்றனன், தும்மானிச்சிக்கப்பட்ட எனது கூறு, துமக்களித்தருளப் பட்டதென இங்ஙனம் அருள் புரிந்து, அவரெண் மருஞ்சுழச்சுபையினு ளெழுந்தருளி எண்ணிறந்த காலம் அழகிய கூத்தாடியருளினான். பின் னர் தலமுடையனாய அகத்தியன் முதலிய முனிவர்க்கும், திருமான் முதலிய தேவர்க்கும், நம்மனோர்க்கும், அவ்வழ கிய கூத்தினைத் தரிசனஞ்செய்வித்து, இன்பமீந்தருளினு னெனச் சூதமாமுனிவன் கூறி, அகத்திய முனிவனுக்கு அழகிய கூத்துக்காட்டி யருளிய சரிதத்தினை கூறுவான்றொ டங்கினன்.

3-வது அக்கினிதேவனுக்கு அழகிய கூத்துக்காட்டியவா றுரைத்த அத்தியாயமுற்றியது.

4-வது அகத்திய முனிவற்காடல்காட்டிய ௨௯

அத்தியாயம்.

திருக்கைலாய மலையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரான், முதல்வியைத் திருமணம்புரியும் பொருட்டு, இமயமலையைப் போயெய்தியனான்று, திருமால்பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவரணைவரும், அத்திருமணக் கோலத்தினைக்காணவேண்டி, ஆண்டுச்சென்றனர். அஞ்ஞான்று, பூமியினது தென்றிசை யுயர்ந்தமைபற்றி, அத்தேவர் முனிவரணைவரும், துன்புற்று, அச்சிவபிரானை வேண்டிக்கொள்ள அவனும் அவருறார் துன்பத்தினுக்கிரங்கியருளி, இப்பொழுது என்னைப்பொப்பவனாய் அகத்திய முனிவனை, தென்றிசைக்கண் போகச்செய்யினன்றி, இதனைப்பொழித்துக்கொள்ளுமுபாயம்பிழிதின்றனவுணர்ந்து, அம்முனிவனைக்கூவி, அத்தென்றிசை வாய்ப்போகக் கடவையென ஆணைசெய்தருள, அவனுக்கு திருமணக்கோலந் தரிசியாது போதற்கு இங்கனந் தலைப்பட்டதேயென்னுந் துன்பம், மனதின்கணிகமுமாற்றையுணர்ந்தருளி, அவனைப்பார்த்து முனிவனே! பொதியமாமலைக்கண் இத்திருமணக்கோலத்தினை உனக்கு யான்காட்டுவல்; ஆண்டுக்காண்கவென ஆணைசெய்தருள, அவனும் அதனுக்குடம்பட்டு, தென்றிசைநோக்கிச் சேறலுற்றுழி, மார்க்கமத்தியினுளதாய சிவத்தலங்கள் எல்லாவற்றிணையுந்தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, வில்வலன்வாதா வியென்னும் அசுரனாமாய்த்து, பின்னர்விந்தகிரியினையுமடக்கியதன்பின்னர் தான்கொடுபோந்த கமண்டலத்தினை பூமியின்கண் வைத்துவிட்டு, அவ்வதையானுண்டாய பிரமகத்தியினைப்போக்குதற்கு, சிவார்ச்சனை செய்யலுற்றுழி, சீகாழியின்மாட்டு, இந்திரன் நந்தனவனத்துக்கு நிர்வேண்டி,

தவஞ்செய்து வேண்டிக்கொள்ள, அவன் வேண்டுகோளி
 ன் பொருட்டு, காக்கை வடிவங் கொடுப்போந்து, அக்கமண்
 டலத்தினைக் கவிழ்த்தருளி, இந்திபெண்ணியவாதே, அந்
 நதியினை ஆண்டுய்த்தருளிப் விநாயகப்பிரானைவணங்கி, அரு
 ள்பெற்று, ஆண்டுநீங்கி, சிதம்பரம், திருவாலவாய் முதலிய
 தலமெங்கும்போய் வணங்கி, நீங்கி, திருக்குற்றாலத்தினைத்
 தலைப்பட்டு, ஆண்டுள்ள திருமாலினை சிவலிங்கமாத் திரியச்
 செய்து, பின்னர் விதிபிறழாதருச்சித்து, சிவத்தலமான்மி
 யங்களைத் தெரித்தருளுவான் வேண்டிக்கொண்ட அவனு
 க்கு, அச்சிவபிரானும் அங்ஙனந்தோன்றி, பவற்றினை அரு
 ளிச்செய்ய, அதுகேட்ட பின்னர், பொதியமலையின்கட்போ
 ந்து வசித்தனன். அங்ஙனம் வசிக்கு ஞான்று, சிவபிரான்
 மேற்கூறியவாதே, அவனுக்குத் திருமணக்கோலங்காட்டி,
 அதனைத் தரிசனஞ்செய்யுமாறாணை செய்தருளினன். அவ
 னும் தரிசித்துப் பன்முறை தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி
 வேண்டும் வரங்கள் பெற்று ஆண்டுவீற்றிருக்கு ஞான்று
 சிவபிரான் திருக்குற்றாலத்து தனக்குச் சிவத்தலமான்மிய
 ங்களைக் கூறலுற்றுநி, அவை தம்முடன் ஒன்றுவைத்துக்
 கூற, தான் கேட்டதாய் அச்செப்பறைத் தலத்துள் அழ
 கியகூத்தினைச்சிந்தித்து, லோபாமுத்திரையுமுடன்போதர,
 முனிகணங்களோடு அம்மலையை நீங்கி, ஆண்டுப் போந்
 தருளி, பொருளைமா நதியுளாடி, டிபதிமுடித்து, பின்
 னர்ச் சபையினைத்தலைப்பட்டு, நடேசபிரானை வணங்கி, அ
 டியேங்கட்கு அழகிய கூத்தினைக்காட்டியருளுகவென வே
 ண்டிக் கொள்ள, அவனும் அங்ஙனமாகவென்றருளி, தேவ
 னுந்துபி முதலிய வாத்திபங்களெல்லா முழங்க, கருங்கன்
 மனசினையுங் கரைந்துருகச் செய்யும், ஆனந்தமயமாய் அழ
 கிய கூத்தினை, யவர்க்குக்காட்டி யருளிஞன். தவவிசேட

முடையனாய்-அம்முனிவனும், அவன் மனைவியாய்-லோபா முத்திரையும், ஏனைமுனிகணங்களும், இம்மையாநாட்டமுடையராய், அவனது-குஞ்சித பாதத்தின் கண்ணேயே மனம் வைத்து, தோத்திரப்பா மாலைசாத்தி, பரவசமுற்று, ஆனந்த அருவி பெருக, இருகடிகைத் துணையும், அன்பு வடிவ மாய்மர்வுற்று, இன்பமுடையராயருள்பெற்று, ஆண்டுச்சின் னாள் வசித்து-அண்மைக்கணுள்ள அங்கி பூசித்த ஏனைய தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு நீங்கி மறித்தும்போய்ப் பொதியமாடலையைத் தலைப்பட்டனன்.

அருமைத்தாய-அவ்வழகிய கூத்தினை, மரமாயினும், விலங்காயினும், அதிபாதகமுடையனாயினும், தரிசிக்கப் பெயின், ஞான தெய்வெய்தி, வீடு பேற்றைத் தலைப்படுத லொரு தலைபாம். இப்பெற்றித்தாய வாழ்வைத்தரும்-அவ் வழகிய கூத்துடையானது-பெருந்தகையையினை, இத்துணைத்தெனவுணர்ந்து கோடல், பார்க்கும்-அரியதொன்றே யாமெனத் திருமால் கூறி, மறித்தும்-எஞ்சிக்கிடந்த-ஏனைச் சரிதங்களையும் கூறினானென, சுகமா முனிவன்-சௌன கன் முதலிய முனிகணங்கட்குக் கூறி, மறித்தும்-திருமால் முதலியோர்க்கு-அழகிய கூத்துக் காட்டிய சரிதங் கூறு வான் றொடங்கினன்.

4-வது அகத்திய முனிவனுக்கு அழகிய கூத்துக்காட் டிய வாறுரைத்த அத்தியாய முற்றியது.

5-வது திருமாலுக்காடல்காட்டிய அத்தியாயம்.

இங்ஙனம் திருமால் திருவாய் மலர்ந்தருளிய, அற்புத மாய-திப்பியச் சரிதத்தினைக் கேட்டு, வாயதேவ முனிவன்-

பேரின்பக் கடலுண் முழுகி, ஆண்டுப்போந்து-தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென-வேண்டிக்கொண்டான்-கொள்ள, அவனும்-அவனை நோக்கி முனிவனே! திப்பியமாய-அவ்வழகிய கூத்தினைத் தரிசித்துக் கோடற்கு, எனக்கும் இச்சைமீதார்கின்ற தாகலின் நாமிருவரும்-ஆண்டெய்தி, தரிசனஞ்செய்து மெனக்கூறியருளா அதுகேட்ட முனிவனும் நன்று கூறினாயென உடன்பட்டு, தனதிச்சையை முற்றுமாறு செய்த-திருவருளினை வியந்தனன்.

பின்னர், தேவர் முனிவர்முதலிய எல்லோருந் தோத்திரஞ்செய்து புடைகுழலூடம், இயங்குநீர்து மொலிப்புலூடம், நாடக மங்கையர் நடஞ்செய்து போதலூடம், அம் முனிவன் விமான மேலேறிப் போதலூடம், தெவிமாரிருவரோடும்-கருடவாகனத்தி லிவ்ந்தருளி, அத்திருமால்-சிவபெருமானைச் சிந்தித்து, வைகுண்டத்தை நீங்கி, பிரமலோகத்தைச் சேர்ந்துழி, பிரமனெதிர்கொண்டு வணங்க, தான்-அழகிய கூத்தினைத் தரிசனஞ் செய்தற்கும் போதருநிகழ்ச்சியினை, அவனுக்கவன் கூறிப்போந்துழி, பிரமனும் அக்கூத்தினைத் தரிசனஞ்செய்தல்வேண்டுமெனப்பேரவாக்கொண்டு, பரிசனம்-பாங்கர்ச்சூழ, கலைமகளோடு-அன்னவாகனத்தி லிவ்ந்து, உடன்போதர, திருமாலும் அவர்தம்மோடும்அவ்வுலகை நீங்கி, முறையானே-ஏனையலோகங்களையும்-எய்தி யெய்தி, ஆண்டாண்டுள்ள வரானே வணங்கப்பெற்று, அவரும்-உடன்போதர, அவ்வுலகங்களைமெல்லா நீங்கி, மண்ணுலகைத்தலைக் கூடி, பின்னர்க்-கையைக்கிரிமைத் தலைப்பட்டு, நந்திதேவன தானே பெற்று, ஆலயத்துட் போந்து, சிவபிரானது திருவடியின் கண்-அட்டாங்க வணக்கஞ்செய்து, பேரன்போடு, பன்முறைதோத்

திராள் செய்து, தாங்கள் போதரு நிகழ்ச்சியினை- அவற்குக் கூறி விடைபெற்று, அம்மலையை நீங்கி, கேதாரம், காசி திருப்பருப்பதம், கோகருணம், திருக்காளத்தி, காஞ்சி புரம், திருவாலங்காடு, அருணாசலம், விருத்தாசலம், சிதம்பரம், திருவையாறு, திருவாரூர், திருவாலவாய், திருக்குற்றாலம், திருநெல்வேலி, சிஞ்சாவனமுதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ்செய்து நீங்கினர்.

பின்னர் சிவகாமவல்லியினது மனவாலயத்துளையை எல்லாமங்களங்களு நிறைந்துள்ள, சுந்தரதாண்டவமுடையான், எஞ்ஞான்றும், அழகிய கூத்தாடல்பற்றித் துன்புறுவன்போலுமெனச் சிந்தித்து, குடுவதாசுவண்ணம், வருணதேவன் கோடைபென்பது சிவீதுமின்றி, எஞ்ஞான்று மழைநாளைப்பொப்ப மழைபெய்யுமாறுசெய்துஉம், வாயு தேவன் நன்மணநிறைந்த மந்தமாருதமாய்விசியு உம், பரிதியங்கடவுள் உதையகாலையெய்யொப்ப, எஞ்ஞான்றுமிளங்கதிராய் விளங்கியுஉம், திங்களங்கடவுள் அமிர்தகிரணத்தோடு பிரகாசித்துஉம், புளி, வில்வம், தென்னை, மா, பலாசம், பாதிரிமுதலிய மரங்கள் குளிர்ந்தநிழலைச் செய்துஉம், இங்ஙனம் இன்றோரன்னரா லுபசரிக்கப்பெற்றுடையதும், சத்தசுரத்தினதுநயமாய லயகதிபேதங்கட்கியையுமாறு சத்திக்கும், சிலம்பொலியோடுகூடி, கண்டோர்க்கு ஆனந்தமீயும் அழகியகூத்தினது அமிர்த இசையினைக்கேட்டல்செய்து, புனிமான் முதலிய இபற்கை உயிரெல்லாம், தம்முள் ளிரவி அளவளாவி, கருணாநிதியாய பரமானந்தந்தங்குஞ் சுந்தரதாண்டவமுடையானைக், கைகுவித்தேத்து மவளபெற்றுடையதுஉமாய, செப்பறைத்தலத்தினை யண்மித்தபொழுது, திருமால், பிரமன், இந்திரன், இயமன், வருணன்,

வாயு, சூரேரன், ஈசானனிவரும் ஏனைத்தேவரும், வாமதே
வமுனிவனும், தரிசிப்பான் போதருமாற்றையுணர்ந்து, அ
ங்கிப்புத்தேசன் எதிர்கொண்டுவணங்க, அவர் பொருளைமா
நதியின் கணுளதாய, தாண்டவ தீர்த்தத்துள் விதித்த
முறையையடி, தீர்த்தபகருமங்கள் செப்துமுடித்து, நேச
பிரான், சுந்தரதாண்டவஞ்செய்தருளுஞ் சபையினைத்தலைப்
பட்டனர்.

பின்னர் ஆண்டெழுந்தருளுதம், நேசபிரானைவண
ங்கி அழகிபுத்தூக்காட்டியருளுகவென வேண்டல்செய்ய,
அப்பொழுது அந்திருமால் மத்தளமுழக்கவூதம், பிரம
ன் தாளமொத்தவூதம்: இத்திரன் தூந்துபுகொர்ட்டவூதம்,
அங்கிப்புத்தேசன் தீவத்திதாங்கவூதம், இயமன் உடுக்கியம்
பவூதம், திருவி எக்காளமுதவூதம், வருணன் கொம்பூகவூ
தம், வாயு சின்னம்வாசிக்கவூதம், சூரேரன் தூபமேந்தவூ
தம், ஈசான் பாங்காசிற்பவூதம், காரதன் யாழ்வாசிப்பவூ
தம், விபாக்கிரபாதனும்பதஞ்சலிமுனிவனும் தோத்திரஞ்
செய்துசிற்பவூதம், பானுகம்பன் வாயாயிரத்தும்வலம்புரிச்
சங்காயிரம் வைத்தூதவூதம், வாணசுரன் கைகனிரண்
டாயிரங்களானும்சூடமுழாமுழக்கவூதம், கணங்கள் எல்லா
ம்கீதம்பாடவூதம், வேதமெல்லாப தோத்திரஞ்செய்பவூதம்,
நந்திபெருமான் வேத்திரத்தானே விலகச்செய்யவூதம்,
எல்லாச்சராசரங்களையுமீன்றருளிப் சிவகாமவல்லி திருக்க
ண்ணொருக்கவூதம், அகண்டானந்த தீர்த்தியவியாபக சுயம்
பிரகாசமுடையவனூதம், கல்லானீழற்கண் எழுந்தருளி
யிருந்து, சனகன் முகலிப முனிவர்கால்வர்க்கும் முப்பொரு
ளுண்மைபைச் செப்பிபவனூதம், சோமசூரியாக்கினியென்
னும் நீந்திரமுடையவனூதம், உபகிடங்களின் உச்சியின்

விளங்குமவனூஉம், அட்டமூர்த்த வடிவமுடையவனூஉம்
 ஐம்புலக்களையும் வென்ற அன்பு களது இதயகமலத்துள்,
 ஆனந்தாமிர்தமாயமர்ந்திருப்பவனூஉமாய அழகிய கூத்து
 டையான், வலப்பதாம்புபத்தை முயலகன்முதுகுநெளியு
 மாறான்றியூஉம், இடப்பதாம்புபத்தை எடுத்துவிசியூஉம்,
 செக்கர்வானம்போன்று விளங்கும், சடாமகுடம் கங்கை
 சந்திரன் முதலிபவற்றோடு சேர்ந்தசையலூஉம், கரகமலத்தி
 லேந்திய அங்கி எழுந்து சொலிப்பலூஉம், உகாந்தகால
 த்திடிபொலி பொத்துமுழங்கும், தமருகத்தொலிபானே,
 உலகமெல்லாம் செவிபிடலூஉம், அன்பொல்லாம் இப்பத
 கமலத்து வந்தெய்துகவென அழைக்குமாறொப்ப, கலகல
 கலவென வொலிக்கும்சிலம்பு, செஞ்சரணாவிந்தத்திற்கிட
 ந்து செவிக்கினிதாபொலிப்பலூஉம், வளைத்துவிசியவாமகர
 மும், அச்சம்நீக்கும் அபயகரமும் தங்கிவிளங்கலூஉம், மக
 ராகுண்டலமும் இரத்தினத்தோடுந் தம்முனிபைந்துத் திரு
 ச்செவிகள் விளங்கலூஉம், பலளத்தின்கண் சிறுமுத்தம்ப
 தித்தாலொத்து, புன்முழுவல்லிளங்கலூஉம், பலளமலைக்கட்
 படந்தபணிப்படலமொத்து, பாதந்தொட்டுக் கேசத்து
 ணையுஞ் சாத்தியருளிய திருவெண்ணீறு விளங்கலூஉம், இ
 மயத்தினின் றுமிழியும் அருவிபொத்து வெண்ணிறமுடைய
 பூணூறக்கியதிருமாப்பு விளங்கலூஉம், எல்லாவுலகங்களின்
 கண்ணும் வைத்தகாருண்ணியமே வடிவெடுத்தாலொத்து
 திருக்கண்விளங்கலூஉம், அற்புத ஆசநதத் திப்பியமாய அ
 முகிய கூத்தாடிபருளினான். திருமான்முதலியோர் அதனை
 த்தங்க்களையிறுமாறு காணப்பெற்று, நிபதிசபாநந்தக்
 கடலுளமிர்ந்தி, தன்வயமற்ற அருள்வயமுற்று போன்பா
 னே உள்ளமுருகினர்.

அங்ஙன முருகி, எல்லா உலகங்கட்கு மிறைவனூஉம்.

கூல்முதலிய காரணங்கட்கெல்லாம் காரணமாய வனூஉம், எல்லாவற்றினையுந் தோற்றி நிற்கச்செய்பவனூஉம், சுந்தரதாண்டவ முடையவனூஉமாய நினக்கு வணக்கம் வணக்கம். இச்சித்த தற்கேது வாயபுன் முறுவலோடு கூடிய மதிபோலும் திருமுகப்பிரகாச முடையவனூஉம், தருமாதரும ரூபமுடையவனூஉம், பாசவிட்டினைச்செய்யும்வனூஉம், இருவினைப்பயனாய இன்ப துன்பங்களைக் கூட்டுமவனூஉம், யாண்டும் வியாபகமுடையவனூஉம், சுந்தரதாண்டவமுடைய வனூஉமாய நினக்கு, வணக்கம் வணக்கம். ஐந்தொழிவினையும் இயற்றாதியற்று மவனூஉம்: உபநிடதங்களின் பொருளாயுள்ளவனூஉம், நூனாதிசயினி, வினைப்பயனை துகர்வீப்பவனூஉம், வீடுபேற்றுக் கேதுவாயவனூஉம், ஞானவடிவுடைய வனூஉம், சுந்தரதாண்டவமுடையவனூ உமாய நினக்கு, வணக்கம் வணக்கம். என இங்ஙனமாக அவர் தோத்திரஞ்செய்தனர்.

அழகிய கூத்துடையானும் அதனைத் திருச்செவிசாத் தியருளி, அவரன்புக்கிரங்கி, நீவிர் விரும்பிய தென்னை யென அருளிச்செய்ய, அவர் நீ எஞ்ஞான்றும் இத்தலத்துள் வீற்றிருந்தருள்வதூஉம், இவ்வழகிய கூத்தினைத்தரி சித்த மாதத்திராயே, எவ்வுபிராயினும் பிறவி நிகி நினது திருவடி நீழலைத் தலைப்படுவதூ உமாய வரமிரண்டனையுந் தந்தருளு வென வேண்டுகொள்ள, அவனும் அங்ஙன மீந்தருளினான். பின்னர் அவரெல்லாம் ஆண்டு வசித்து, கோடற்கு விரும்பி, தம்முள்வேறு வேறாயபன்னசாலைகள் மைத்து, அப்பிராணை, வணங்கி, நீண்ட நாட்டுணையும் ஆண்டு வசித்து, பின்னரதனை நீங்கி, தத்தந்தானங்களைப் போ யெய்தினனெனச் சூதமாமுனிவன் கூறி, அம்முனி

சு-வது முழுதுகண்டராம-கனவு-அத்தியாயம். ௩௩௭

கணங்களை நோக்கி, “அத்தலத்திலுள், அவர்தரிசித்தகூத்
துநிகழ்ந்ததானத்து, நீண்டநாட்கட்குப்பின்னர்த்தாய், சித
ம்பரத்தலத்தினின்றும் நடராஜவடிவமொன்றெழுந்தருளி
யது; அச்சரிதத்தினைக்கூறுவல்; கேட்டல்செய்க” வென
மறித்துமதினைக் கூறுவான்றொடங்கினன்.

௩-வது திருமாலுக்கு அழகியகூத்துக் காட்டியவாறு
வைத்த அத்தியாய முற்றியது.

சு வது முழுதுகண்டராம கனவு அத்தியாயம்.

மணவைமாநகரத்துள், நீதிகோடாது செங்கோல்
செலுத்தும் முழுதுகண்டராம பான்டியன், வேணுவன
த்துளெழுந்தருளியிருக்கும் நெல்வேலிநாதனது ஆலயத்
தினைப் பிரபலமாகச் செய்வித்து, நாடோறும் காலைமாலை
களில் ஆண்டுப்போந்து, பொற்றாமையுளாடி, காந்திமதி
யம்மை நெல்வேலிநாதன் ஆவர்களை, தரிசனஞ்செய்தபின்
னர்த்தான் போசனஞ்செய்தலென்னும் நியமம்பூண்டனன்.
அங்ஙனமிகழுஞ்நான்றின்கண், பின்னொருநான்று, ஓர் ஏது
வானே தரிசனஞ்செய்யப்போதற்கு இடையூறென்றெய்தி
யது. அஃதறிந்து, அற்றை ஞான்று நீரும்பருகாது கவலு
ற்றுச் சயனித்திருந்தான். அப்பொழுது நெல்வேலிநாதன்
அரசனது கனவின் கண் ஓர்முனிவடிவுகொடுபோந்து, “என்
னைத்தரிசனஞ்செய்துகோடற்கு இருவேறுகாலங்களினு
ம், கால்வருந்துமாறு சேறன்மீடல்களான்மெலியுநினது
துன்பம், என்னொற்றங்கிக்கோடலமையாது; ஆகலான்
அஃதெதாழிபுமாறருளுவல்; கேட்டல் செய்க; அஃதென்கை
போவெனின், பின் மானிகைக்கு முன்னர்த்தாய் நான் கோ
ழில்கொண்டருளுவல்; ஆண்டு என்னைப்பதிட்டை செய்

து, நாடோறுந்தரிசனஞ்செய்க" வென ஆணைசெய்தனன். அவன் அதனைக்கேட்டு, பேரின்பவெள்ளத்துளமிழந்தி, பிறறைஞான்று திருநெல்வேலிக்கட்போந்து, "அடியேனதுமாளிகைக்குமுன்னே, எத்திக்கின்கண்? எவ்விடத்து? எந்தஞான்று? நினைப்பதிட்டைசெய்து வணங்குவது? அஃதுஇனிதுபுலப்பட்டிலதே" யென, அவ்வேணுவனநாதனதுசந்நிதிக்கணறிவித்துத் தரிசனஞ்செய்து, பின்னர் மணவைமாநகருட்போந்து, அற்றையிரவு கண்படைசெய்துழி, அந்நெல்வேலிநாதன் முன்னேவடிவோடு கனவின்கணைமுந்தருளி, "அரசனே! சிதம்பரத்தலத்தினின்றும், இரணியவருடனென்னுஞ் சக்கிரவருத்தியின் ஏவலானே, நடேசவடிவமொன்றனை, சிற்பநாலுடையானொருவன், ஈண்டுக்கொடுப்போதருவான்; சத்தசயம்பிரகாசதிப்பிய சிவானந்தமாய அவ்வடிவம், நான் முன்னொருஞான்று திருமால், அங்கி, அகத்தியன் முதலிய அன்பர்க்கு, அழகியசூத்துக்காட்டியருளியதலமாவதூஉம், பொருளைமாநதியது உத்தரஞாங்கரினுள்ளதூஉம், சத்திபகிரிச்சாரற்கண்ணதூஉம், நினதுமாளிகைக்குமுன்னர்த்தாயதூஉமாய அவ்விடத்தின் எழுந்தருளும். ஆண்டைக்கண்மைத்தாய் நெல்வேலியின்கணுள்ள எனது பீடத்தினின்றும், எழுந்து எறும்புத் தொகுதிகள் போந்து, ஒரு குழிவாயினுள்ளாற்புகும்; ஆண்டு என்னையும் தேவியையும், நெல்வேலிநாதன், காங்கிமதிதேவி யென்னு நாமகரணஞ்சாத்திப், பதிட்டைசெய்து, எமக்கு ஆலயமுஞ்செய்வித்து, நித்திய நைமித்திக முதலியவற்றை நடத்துக" வென ஆணைசெய்தான். பெறுதற்கரிய அவ்வாணையினை யென்றுகொண்டு, அதுவருங்காலநோக்கி வைகிளுனெனச் சூதமாமுனிவன்கூழி, அவ்விம்பவரலாற்றினைக்கூறுவான் றொடங்கினன்.

எ-வது விம்பவரலாறுரைத்த அத்தியாயம். ௩௬

௬-வது முழுதுகண்டராமபாண்டியன் கனவுகண்டவாறுரைத்த அத்தியாயமுற்றியது.

எ-வது விம்பவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

உத்தரதேசத்தரசன் குமாரனாகிய சிங்கவருமன், தன் மாட்டு அரசஇலக்கணக் குறைபாடுண்மையின், அவ்வரசினை வெறுத்து வனத்தின்கட்சரிக்குஞ்ஞானின்கண் ஒரு ஞான்று, நண்பகல் வெய்யில்வெம்மையால் நீர்வேட்கை பெய்திச் சோகமுற்றுழி, ஆண்டுளா நொருவனைப்பார்த்து, “சண்டைக்கண்மைத்தாய் நீர்நிலையுளதாயிற்றார்த்து வந்துணர்த்துக” வென ஆணை செய்ய, அவனப்பொழுதேபோய் நாற்றிசையினும்பார்த்துக்கொடு மீண்டுபோந்து, அவ்வரசனைநோக்கி, “தில்லைவமைத்தியுள் நன்மைத்தாய வாவி யொன்றுள்” தெனக் கூறினன். அவன் அது கேட்டபொழுதே மகிழ்வுற்று, அவ்வா வியினை யெய்தி, நீர்பருகித்தாகந் தணிந்து மீண்டுபோம்பொழுது, அதனருகின்கண்ணுள்ள தில்லைமரநீழலின்கீழ், புலிவடிவமும் பாம்புவடிவமுமுடையராய முனிவரிருவர், எழுந்தருளியிருந்து தவஞ்செய்தலைப்பார்த்து, வியப்பச்சங்களுடையானாய், அவர்க்கண்மைத்தாய்நிற்புழி, அவர் முவிடத்து முக்காலடியல்பும் உணர்ந்துடையராகலின், அவனெண்ணக்குறிப்பைத் தாமுணர்ந்து, “சிங்கவருமனே! சண்டு வருக” வென அழைத்தனர். அமிர்தம்போலும் அவ்வினியவசனத்தினைக் கேட்டு, அவன் பேரின்பமுற்று; அடிபற்றமரம்போற் புவியில்விழுந்து, அட்டாங்கவணக்கஞ்செய்து, பேரன்புடனின்றனன். அப்பொழுது அம்முனிவர்பார்த்து “அரசனே! நீ மனுநூலுள் விதித்தவிதி வழவாதொழுகுவோனாகலின், யாம் நின்

னைக் காண்டற்குப் பெருவேட்கையுற்றிருந்தும்; இற்
 றைஞான்று அது கைகூடப்பெற்றா” மென உபசார வச
 னங்கூறினர். அப்பொழுது அவனும் “நும்மையொத்த
 யோர்குமுடையாரது தரிசனம், எந்தஞான்றெய்துமோ
 வென, பேரவாவுடையனா எனக்கு, அது இற்றைஞா
 ன்று கைகூடியது; இப்பேற்றினும் மிக்கபேறு பிறிதுள
 தோ! அது நிற்க; யானொன்று கூறுவல்; அது மற்றென்
 னையோவெனின் அடியேற்கு ஓர் குறைபாளேது; அதனை
 நாமது காருண்ணியத்தானே ஒழித்தருளுக”வென வேண்
 டிக்கொள்ள, அவரும் அண்ணேனோக்கி, “அஃதியாம்பிறிந்
 தனம்; அது, நின்வடிவின் கண்ணதாய மாசேயரம்; அது
 பற்றி அரசஇலக்கணம் குறைபட்டதென நீ துன்புறுகின்
 றனை; அதற்கு மோசனகாலம் அண்மைத்தாயது; ஆகலின்
 நீ இவ்வாவிநீருள் ஆடல்செய்யின், அப்பொழுதே நின்
 னோய்தீர்ந்து, உடம்பெல்லாம் துயதாகு” மென ஆணைசெ
 ய்தனர். அங்ஙனம் அவனும் அதனுள்ளி யெழுந்துழி, அங்
 றனமே தேகமுழுதும் பொன்மயமாகப் பெற்றனன். அ
 வனதனைப்பார்த்து, பெருவியப்புற்று மகிழ்ந்து அம்முனி
 வரரது பாததாமரைகளை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்
 தான். அப்பொழுது அவரும் அச்சிங்கவருமனுக்கு, இர
 ணியவருமனென நாமகரணஞ் செய்தனர். அந்நாமம்பெ
 ர்ற அவனும், தவவிசேடமுடையராய் அவ்விருவனையும்
 பார்த்து, “இவ்வனத்துள் நீவிர் தனித்துவைகுநீர் கேது
 வென்னை” மென வினாவு, அதுகேட்டு மகிழ்ந்து அவர் “நீ
 சிவபத்தியுடையனாகலானும், அரசருள்வைத்துப் பெரிய
 னாகலானும், அதனை விளங்கக் கூறுதும் கேட்டுக்கொள்
 றாக; இத்தில்லைவன்மோ பரமரகசியமாயமுத்தித்தலம்; இத்
 தீர்த்தமோ நேர்பட்ட சிவனதுவடிவம்; அவ்வேதுவானே

அது சிவகங்கையென்னு ராமதேயமுடையது. இது இப் பெற்றித்தாய் திப்பியத்தலமாகலான், நாமிருவரும் நீண்ட நாட்டுணையும், ஈண்டுத்தவஞ்செய்திருக்கின்றோம்; நமக்கு நடேசபிரான் அகண்டர்னந்த சிதரகாயந்தூள் நடஞ்செய்தருளுகின்றான்; அதனை இடையறாது தரிசனஞ்செய்திரா நின்றோம்; இதுவே ஏது" வெனக் கூறியருளினர். அவன் அதுகேட்டமாத்நினாயே பேரின்பக்கட்டலுண்முழ்கி, வியப்புற்று, யான் இனி பெஞ்ஞான்றும் இம்முனிவருடன் வசித்த, அவரிட்டவவுச்செய்து, அவர்காணும்நடத்தையுந் தரிசித்து, ஆன்மலாபமெய்துவவெனச் சிந்தித்து, அவ் வெண்ணத்தினை அவர்க்குக் கூறி வேண்டிக்கொண்டான். அவர் அவனைப்பார்த்து, "நீ இராஜனாகி, உலகத்தில் எல்லாவுயிரையும் காக்குந்தகுதியுடையனாயும், அஃதோர் பொருளன்றென விடுத்து, வனத்துட்டசரித்தல்வேண்டுமென இங்ஙனங் கூறுதல் தகா"தென மறுப்ப, அவன் "நும் மாணவழியே நடாத்துகின்றேன்; என்மனதின்கண் ணோர்க்கை நிகழ்கின்றது; அதனை முடித்தருளுக" வென வேண்டிக்கொள்ள, அவர் அஃது இஃதென விளங்கக்கூறுக, வென ஆணை செய்தனர். அவன் "நமக்கு நடேசபிரான் காட்டியருளும் அத்திப்பிய நடனத்தினை, அடியேனுங் கண்டிப்புறுமாறருளுக" வென வேண்டிக்கொள்ள, அவரதந் குடன்பட்டு, சச்சிதானந்த வடிவமுடைய நடேச சந்நிதா னத்துப்போய், அதனைக்கூறி வேண்டிக்கொள்ள, அவன் அருள் வடிவமுடையனாகலின், அவர் வேண்டுகோட்கிரங்கி அங்ஙனமாடியருளினன். அந்நடத்தினை அவருடன் அவ் வரசனும் கண்களிக்குமாறு காணப்பெற்று, பேரின்பக் கடலுண் முழ்கி மெய்ப் புளகமுற்று; அருவிபோல் ஆன நதக்கண்ணீர்பொழிய, பதைபதைத்தாடிப்பாடிப் புர

வசமாய்ப் பெருமகிழ்வுற்று, அம்முனிவரிருவரையும் வணங்கி, இனி அடியேன் செயற்பாலதாய் பணியிஃதென ஆணைசெய்கவேன வேண்டிக்கொள்ள, அவர் அவனைப்பார்த்து, “இரணியவருமனே! இத்தலமோ, ஏனைத்தலங்கட்கெல்லாம் முடிமணி யொப்பதாய், உயிர்கட்கெல்லாம்தரிசனமாத்திரையானே விடு பயத்தற்பாலதாகலின், ஈண்டு ஆலயப்பணி முதலிய பணிகள் செய்து முடித்து, இதனை யாண்டும் யாவர்க்கும் புலனாது மிக்குநிகழ்ச் செய்து குக” வெனக்கூறினர். அவனும் அவ்வாணையை யேன்று கொண்டு, ஆலயப்பணி முதலிய எல்லாப்பணிகளையுஞ் செய்துமுடித்து, சிற்பநூலுடையாரை ஆண்டழைத்து நடேச வடிவமொன்று செய்யுமாறு, அவர்க்காணைசெய்து தாம்பிரங்கொடுக்க, அவரும் அதனைச்செய்து முடித்தனர். திப்பியமாய அவ்வடிவத்தினது பேரழகினை, இரணியவருமன் பார்த்து, கண்களியுற்று, இவ்வடிவுபோற் பிறிதோர் வடிவம் பொன்னாற் செய்யின், அது இதனினும் மிக்க பேரழகிற்றாமெனக் கருதி, அது செய்யுமாறு மறித்தும் அவர்க்காணைசெய்து பொன்கொடுக்க, அங்ஙனமே அது செய்துகோடற்கு மறித்துங் கருவமைத்து, பொன்னைக் குகையுளிட்டிருக்குழி, நடேசபிரான் ஓர் விருத்த சந்நியாசிவடிவங்கொடி ஆண்டுப்போந்து, அச்சிற்பநூலுடையாரை நோக்கி, நீவிர் ஈண்டியாது செய்கின்றனினொன வினாவ அவரும் அவனை நோக்கி, அரசனானையானே நடேசவடிவமொன்றனை இத்தலத்திற்கு, பொன்னினாற் செய்யாரின் றோமெனக் கூறக்கேட்ட அவனும், இப்பேரறத்தினுக்கு தவுமாறு என்மாட்டுப் பொன்னென்றுமிலதே யெனத் துன்புற்று, அதனைபவர்க்குங்கூறி, தன் மாட்டுளதாய் கந்தையாடைபொன்றனை உதறும்பொழுது, அதினின்றும்

செப்புக்காசொன்று கிழே விழுந்தது. அவன் அதனை யெடுத்துக்கொண்டு, அவ்வாப்பார்த்து, எனதிக்கர் சொன் றனையும் இப்பொன்னுடன் சேர்த்து, எனக்கும் சிறிது சிவபுண்ணியம் கைகூடுமாறு செய்தல் வேண்டுமெனக் கூற; அவர் அவனைப்பார்த்து, நீ நன்று சொற்றிலையே; செம்பினைப் பொன்னுடன் சேர்த்துக்கோடல் தகாதென மறுப்ப அவனும் மறித்துமறித்தும் பலவேறுபட்டஇனிய மொழிகள் கூறி, எவ்வாற்றாறாயினும் எனக்கிது செய்தல் வேண்டு மென வேண்டிக்கொண்டனன். அப்பொழுது அவ ற்க்கெல்லாம் தலைமைபுடையானொருவன் அவன் துன் புற்று மிகவும் வேண்டிக்கோடற்கிரங்கி, எண்ணிறந்த பொற் காசுடன் செப்புக்காசொன்றனைச் சேர்க்கின், தம் முள் வேறுபட்டு அதனிறம் பிறர்க்குப்புலப்படா தெனச் சிந்தித்து, அதனை வாங்கி அவற்றுடன் விரவுமாறு செய் தனன். பின், உருக்கிபதங்கத்தினைக் கருவினுள் நிறைத் தனர். அவன் அப்பொழுது கரந்துபோயினன். அவர் அவ்வடிவத்தினைப்பார்க்கும்பொழுது அது தாம்பிரமயமா யிருந்தது. அவ்வாறிருத்தலை பின் அரசனும் பார்த்து இங்ஙன மாதற்கேதுவென்னை யென வினாவ, அவரொன் றுங்கூறாதொழிய, பெரிதும் வெருளி கொண்டு, பொன் னைக் கவர்ந்துகொண்டு தாம்பிரத்தானே செய்தார் போ லுமெனக்கருதி, அவரை பெல்லாம் தனையூட்டிவைத்து, பின்னர் இங்ஙனமாதற்கேது இஃதென வறியாது, அதனை யறிந்துகோடற்கு நடேசபிரானைச் சிந்தித்துக்கொண்டு உண்டியின்றி உறக்கஞ்செய்துழி அழகியதிருச்சிறநம் பல்லுடையார் மறித்தும் அச்சந்நியாசவடிவங்கொடு, அவ னது சொப்பனத்தின்கண் எழுந்தருளி, இரணியவரும னை! நீ முதற்கண் தாம்பிரத்தான்வார்த்த என்மாட்டு விரு

பின்பி மறித்தும் பிறிதொன்றனை பொன்னாற்செய்து
கோடற்குத் தொடங்கினே; பொய்மைமிக்க இக்கலியுகமு
டையார்க்கியையுமாறு, யான் இவ்வடிவங்கொண்டுபோந்து
செப்புக்காசொன்றனையிந்து, பொன்னுடன் சேர்க்குமாறு
கூறினேன். சிற்பநூலுடையதெல்லாம், அதனை அவற்று
டன்கேர்த்தல் தகாதென மறுத்தனர். அப்பொழுது அவ
ருட்டலைமையுடையானொருவனை, எனது துன்பத்திற்கிரங்
குமாறுசெய்தேன். ஆகலின் அவன், அதுகுற்றமுருதென வா
ங்கி அதனை யவற்றுடனிட்டனன். அதுபற்றித்தான் அது
தாம்பிரமயமாயிற்று; இஃது மெய்மையாம். நினது கண்
ணிந்தியத்துக்கு மாத்திரம் பென் வடிவமாகும்; ஏனையோர்
க்கு அங்ஙனமாகாதென ஆணைசெய்து கரந்துபோயினன்.
அப்பொழுது அவன், கண் விழித்து வியப்புடையவனாய்,
பொழுது புலர்ந்தபின் சபைக்கட்போந்து, சிற்பநூலுடை
யானை ஆண்டுவருமாறு செய்து, அவரைநோக்கி, நீவிர் நிக
ழ்ச்சியை மெய்மையே கூறுமினென வினாவ, அவரும் கர
வாது நிகழ்ந்தவண்ணங் கூறினர். பின்னர் அரசன் அக்க
சாஸையுட்போந்து அவ்வடிவத்தினை மறித்தும் பார்த்துழி
அது பொன்மயமாய்த்தோன்றக்கண்டு, பெருமகிழ்ச்சியெ
ய்தி பின்னரதனைப் பதிட்டைசெய்து தரிசித்துவணங்கி, அ
ன்றிரவு கண்படை செய்துழி, அந்நேடேசபிரான் அவனது
சொப்பனத்தின்கண் எழுந்தருளி “அரசனே! நான் அன்பர்
மாட்டவாவுடையதாகலின், அன்பனாய் நீ எண்ணியாங்கே
முற்றுநச்செய்தனன். பதிட்டை செய்யாதெஞ்சிய என்னை
தென்றேசத்துக்கனுப்பிவிடின், நான் இச்சித்த தலத்துள் எ
ழுந்தருளுவ”னென ஆணைசெய்து, பின்னர்த்தலைமைச்சிற்பன்
மாட்டும்போந்து, அரசனுக்குச் சொப்பனத்தின்கண் ஆணை
செய்துனேன்; அவன் பிற்பிறைநூன்று என்னை நின்மாட்டுக்

எவது விப்பவரலாறுதாத்த அத்தியாயம். சடு

கொடுப்பான். நீ அது பெரும்பாரமெனவருந்தற்க. நீ சுமக்
கும்பாரம்எவ்வளவிற்கு அவ்வளவிற்குயிருக்குவல்; யான் இச்
சித்தபொருளை மாந்திரித்துப் போந்தாழி, நினக்குப்பாரம்
மிருதிப்படும், அப்பொழுது ஆண்டு வைத்து விடுக வென
ஆணைசெய்து திருவம்பலத்துளொழுந்தருளினான்.

பொழுதுபுலந்தபின், அரசன், சித்தியக்கிரியை
செய்து முடித்து, திருவம்பலத்தினைத்தலைப்பட்டு, நேடேச
பிரானை, பேரன்போடு தரிசித்துவணங்கி, பின்னர், கலை
மைச் சிற்பனை அழைத்து, கண்டகனா நிகழ்ச்சியை அவ
னுக்குக்கூற, அவனும், தான்கண்ட கனாநிகழ்ச்சியினைத்
தாழ்மையோடுங் கூறினான். அப்பொழுது, அவரிருவரும்
பெருவியப்புற்று, அவ்வடிவந்தங்கிய தானத்துட்போந்து
அதனழகைப் பலமுறை பார்த்து மகிழ்ந்து, ஆடிப்படி
ஆனந்தத்துள்முழ்கி, அன்போடு தமதுகண்கள் களியுறு
மாறு தரிசனஞ் செய்தனர். பின்னர், அரசன், பிரிதற்
கரிய ஆறமையோடுங்கூடினவனும், அம்முதன்மைச்
சிற்பனிடத்து வேண்டிந்திரவிய மீந்து, இந்நேடேசவடிவத்
தினைத் தென்றேசத்துட் கொடுபோதுக வென ஆணைசெய்
தனன். அவனும் அப்பொழுது நீராடி, திருவெண்ணீ
றிட்டுக் கண்டிபூண்டு, அதனை வலஞ்செய்து வணங்கி,
பெருமகிழ்ச்சியுற்று, இருதூலான் நெய்த கல்லாடைப்
பையினுள், அதனை பெழுந்தருளச்செய்து சிரமேற்
கொண்டு, சிதம்பரத்தைநீங்கி, அப்பிரான் திருவடிமற
வாத சிந்தையுடையனாய், தென்றிசைநோக்கிப்போந்துழி,
பொருளை மாந்திரித்து, தாருகாலனத்துச் கண்மைத்தாய
சத்தியகிரிச்சாரலைத்தலைப்பட்டபொழுது, அவனுக்கு, கலை
நெரிதற்கேதுவாய பாரமிக்கது. அப்பொழுது, அதனைப்

பொறுத்துக் கோடற்காற்றலிலாய்ப், புண்ணிய பூமி
 பெனப்படுந் திப்பியமாய் சிஞ்சாவனத்தினது தென்னெ
 ல்லைமுடிவில் அங்கிமுதலியோர் காணுமாறு, அழகியகூ
 த்தாடியதாய் அவ்விடத்து கீழே யெழுந்தருளுமாறுசெய்
 தனனெனச் சூதமாமுனிவன்கூறிப் பின்னர், முழுதுகண்ட
 ராமபாண்டியனுக்கு அழகியகூத்துக்காட்டிய வாற்றினைக்
 கூறுவான் றொடங்கினன்.-

எ-வது விம்பவ்ரலாறுரைத்த அத்தியாயமுற்றியது.

அவது முழுதுகண்டராமபாண்டியனுக்கு அழ
 கிய கூத்துக்காட்டியவாற்றைத்த அத்தியாயம்.

இங்ஙனமாய் பின்னர், நடேசபிரான், தன்னை, மண
 வைமாநகரத்து முழுதுகண்டராம பாண்டியனவன் தேடி
 மாறுசெய்தற்கூடம், அச்செப்பறைத்தலத்துள் அங்கிமுதலி
 யோர்காண ஆடிய அழகியகூத்தினை அவனுக்குக்காட்டுதல்
 செய்தற்கூடம், திருவுளங்கொண்டவனாய் அச்சிற்பநூலு
 டையானுக்கு இளைப்புண்டாக்கி, அதனான் அவன் கண்படை
 செய்புமாறுசெய்து, தான் அப்பையுடன் மறைந்தருளினான்.
 அப்பால், சிற்பநூலுடையான், கண் விழித்துப்பார்த்து,
 அவ்வடிவம், தனக்குக் கண்கூடாகாமெயற்றிப் பதைபதை
 த்து, யாண்டுந்தேடியுங்காணாது, ஆண்டுத் துன்புற்றுநிற்ப
 தைக்கண்டோர்கிலர், அங்கிகழ்ச்சியினைக் கேட்டுணர்ந்து,
 நீ நண்டுநின்று துன்புறுமாற்றுவனவெனனை?சண்டுத்தோன்
 றும் மணவைமாநகரினுள், அரசனொருவனுளான்; அவன்
 மாட்டுப்போந்து, இங்கிகழ்ச்சியை உணர்த்துவையாயின்,
 அவனதனை ஆராய்ச்சிசெய்வானெனக்கூறிப்போயினர்.

அவதமுழுதுகண்டராம-அழகியகூத்து-அத்தியாயம். சௌ

அப்பொழுது அவனும்வினாவினின் ஆண்டுப்போந்து, அவ்வ
ரசனது மாளிகைவாயிலையெய்தி, அதனைமுறையிட்டனன்
அதனை அரசன்கேட்டுப், புறத்துப்போந்து, அவன் வருமா
ற்றினைச் சொல்லக்கேட்டு, மனங்கலங்கி, இங்ஙனமாதற்
கேது வெண்ண்கொல்லென, மிகுதியுந்துன்புறு சிந்தை
யுறுப் பாடிகாவலவனாயெல்லாம் அழைத்து, அச்சுறுத்தி
நீவி விரைய யாண்டுந்தேடி, நடைசுவடிவத்தினைக், கொடு
போதருக வெனஆணைசெய்து, தானும் அச்சிற்பநூலு
டையானோடு, அவ்வடிவம் மறைந்துழிப்போந்து, ஈண்டு
வரற்பாலனாய சோரமுடையான் யாவன் எனக்கூறி, அவ
னுந் தானுந் தேடியுங்காணாது, மீண்டும் அவ்வடிவம்மறை
ந்தருளிபதலத்தின்கட்போந்து, எந்தருன்று நடைசுவடிவ
ம் ஈண்டெழுந்தருளுமெனநெல்வேலிநாதனானையை இடை
யறாது சிந்தித்துளனாய அடியேனுக்கு, அப்பெருமானதா
னை வழியே அவ்வடிவம், ஈண்டெழுந்தருளப்பெற்றும், அத
ன்றிச்சனம், எனக்குக் கிட்டாதவாறெண்ணுகொல்லோ வெ
ன, மிகவுந்துன்புற்று, அசுபலவெறுத்து, உண்டியுறக்க
மின்வி அப்பிரானையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்துழி, சிறி
துபொழுது மூர்ச்சையுற்றிருந்தனன். அப்பொழுது, அச்
சிற்பநூலுடையான், முன்சிரசினின்றுங் கீழே எழுந்தரு
ளச்செய்ததுஉம், பண்டைஞான்று விண்டு வாமதேவன்
அகத்தியன் அங்கி முதலியோர்க்கு அழகியகூத்தாடியருளி
யதுஉடைய பரமஇரகசியத்தானமெனப்படும் அத்தலத்
தின்கண்ணே உபசிடதத்துச்சியின்கணுள்ள மகாவாக்கிய
த்தினது இலக்கியப்பொருளாயுள்ளவனுஉம், அத்துவித
சொருபமாகுபவனுஉம், பரப்பிரமவத்துவாய் விளங்குபவ
னுஉம் எல்லாப்பொருட்குஞ்சான்று வடிவமாகுபவனுஉம்
நிர்விகாரமாயும் நித்தியமாயுமுள்ளவனுஉம், சின்மாத்நிர

ச.அ. செப்பறைமான்மியம்.

தேஜோமயசாட்சாத்காரமுமுமுதற்கடவுளாய் விளங்குகின்
 றவனாடமாய் அநாதிமலமுத்தபதியாகிய பரமசிவன் இரு
 நாலானெய்த செந்நிறத்தங்கிய அக்கல்லாடைப்பையினைச்
 சுத்தமாயையே உள்ளடங்கிபிடமாகலுடம் பிரணவமந்திர
 மேபீடமாகலுடம், நாலுவிதங்களும் நாலுதம்பங்களாகலு
 உடம், இருபத்தெட்டாகமங்களும் இருபத்தெட்டுத் தம்பங்
 களாகலுடம், பஞ்சபூதங்களும் ஐந்துதம்பங்களாகலுடம்,
 ஆறுபந்திரங்களும் ஆறு தம்பங்களாகலுடம், பதினெண்
 புராணங்களும் பதினெண் தம்பங்களாகலுடம், இருநாற்பி
 ருபத்துநாலுபுவனங்களும் முடப்பட்ட இருநாற்பிருபத்
 துநாலுபலகைகளாகலுடம், தொண்ணூற்று மூத்ததுவதா
 த்துவிதங்களும் தொண்ணூற்று பலகணிகளாகலுடம்,
 சுப்சுகோதப திருவருள்விளக்கமே திருவாயில்களா
 கலுடம், பதநாதமே மணிகளாகலுடம், அசித்தைபே
 கதமாகலுடம், முத்திசாதகமாகிய திருவைந்தெழுந்துக்
 களே ஐந்துபடிகளாகலுடம், அபுபத்திராலு கலைஞா
 னங்களோ அறுபத்துநாலு கைமரங்களாகலுடம், ஐம்பத்
 தொரு அக்காங்களும் என்பத்தொரு பதங்களும்
 வரிச்சுக்களாகலுடம், இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு சுவா
 சங்களும் இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு ஓடுகளாகலுடம்
 எழுபத்திராயிரம் நரம்புகளும் எழுபத்திராயிரம் ஆணி
 களாகலுடம், வாமை முதலிய நவசத்திகளும் மேலேயுள்ள
 ஒன்பது தூபித்ருடங்களாகலுடம் அமையுமாறு சதாச
 ரங்களாய்வுந்தோன்றி ஒடுங்காநின்ற சர்வபரிபூரண அச
 ண்டதத்துவமானசச்சிதானந்த சிதாகாச பராசத்தியா
 கிய செப்பறை அம்பலமாக்கித், தான் அப்பையின்கண்
 னே எழுந்தருளியிராநின்ற வடிவத்தினை அநித்திந்துச்
 சபாமுர்த்தியாகி, அகிலலோகமாதாவாகிய சிவகாமவல்லி

அவது முழுதுகண்டராம-அழகியகூத்து-அத்தியாயம். சக்

காணுமாறு, தேவதூந்துபி முதலிய வாத்சியங்களெல்
லாமொலிப்ப, சிருஷ்டி முதலிய ஐந்தொழில்களையும்
நடத்துவதாய அவ்வழகியகூத்தை ஆடியருளிஞர். அக்
கூத்தினொலியை அரசன் கேட்டுப் பதைபதைத்தெழுந்து
நின்று, வேதங்களானும் ஏதுவும் திக்கும் காலமும் தான
மூர் தெரிதற்கரிய தாண்டவ வைபவத்தைத் தரிசித்து,
“அழகியகூத்துடையோனே!” பெனப் பன்முறை அழைத்
துத் தழுவிக்கொண்டு, மிச்ச ஆனந்த பரவசஞாய்க் கண்களி
னின்றுத் ஆனந்த அருவி சொரிய, உடம்பெல்லாம் உரோம
கூபங்கொண்டு இத்துணைத்தெனக் கூற்றகரிய இன்பக்கட
லுண்மூழ்கி, “முன்னைப்பழம்பொருட்குமுன்னைப்பழம்பொ
ருளே! பிரமன் தலைபினை அரிதல்செய்தவனே! காம்பனைக்கா
யந்தோனே! காலனை உதைத்தோனே! முப்புரதகனனே!
பன்றியன்னங்களாய் திருமால், பிரமன் இருவரும் அடிமுடி
தேடியுங்காண்டற்கரிய நடராசப்பரதெய்வமே! பாற்கடன்
மாட்டெழுந்த நஞ்சு தங்கிய கண்டமுடையானே! எல்லா
மங்கலங்களும் இயல்பி நெய்தியுள்ளானே! யாண்டும் வியா
பகமாயிப்படிடையானே! மங்களமாய்திருவடிவுடையானே!
செய்துஞ் செய்வித்து மெல்லாதொழிற்கும் வினைமுதலா
ய்நிற்கு முழுமுதற்கடவுளே!” பென இங்ஙனந்தோத்திரஞ்
செய்து, நீண்டநாட்டுணையுங்காணாது பின் அரிதிற்கண்ட
தாய்ப்பசுவைப் பிரியலாற்றாத ஆன்கன்றை ஒப்ப, நேரோ
கண்கூடாய்த்தோன்றிநின்ற அப்பிரானைப் பிரிதற்கு விரு
ப்பிலொழிவினும் அக்கடவுளானையானே ஒருவாறு அரிதிற்
பிரிந்து போய் தன்னகரத்தினைத் தலைப்பட்டானெனச் சூக
மாமுனிவன்கூறி, பின்னர் அவ்வரசன் ஆலயங்கட்டுவித்த
வாழ்வினைக்கூறுவான்றொடங்கினன்.

அ-வது முழுதுகண்ட ராமபாண்டியனுக்கு அழகிய
கூத்துக்காட்டிய வாறுரைத்த அத்தியாயமுற்றியது.

க-வது திருவாலயநீயற்றியவா றுரைத்த அத்தியாயம்.

—o—o—o—

பிற்பிறைஞான்று, முழுதுகண்ட ராமபாண்டியன்,
சிதபரத்தலத்தினின்றும்போந்த அச்சிற்பநூலுடையானே
அழைத்து, அழகியகூத்துடையானுக்கும், நெல்வேலிநாத
னுக்கும், கார்த்திமதிதேவிக்கும் ஆலயம் அமைத்தல்வேண்
டும்; நீ அதற்குரிய பொருத்த முதலியவற்றைக்கூறுக வென
ஆணைசெய்ய, அவன் அதுகேட்டுமெகிழ்ந்து, சிற்பநூல்களை
யெல்லாம் ஆராய்ந்து, அவற்றுள் விதித்தவாறே அவற்றை
க்கூற, அதுகேட்ட அரசனும், எனது பொருள் இவ்வரு
மைத்திருப்பணிக்குதவக்கிடைத்தது முற்றவவிசேடமே
யெனக்கருதி, அமைச்சனாயெல்லாம் ஆண்டு வருமாறழைத்
து, வேறும் ஈண்டுள்ள சிற்பநூலுடையாரை யெல்லாம்
வருமாறுசெய்க வென ஆணைசெய்ய, அவர் அங்ஙனமே
வருமாறுசெய்தனர். அவரையெல்லாம் அரசனோக்கி
நீவிர் சிதம்பரச்சிற்பன் கூறியவாறே செய்யுங் கடப்பா
டுடையீர்; அம்முறை வழுவின், நாமக்குக்கொடுந் தண்
டஞ்செய்குவவென அச்சுறுத்தி, வேண்டும்தொருளீந்
து, அக்கினிசூரன் அகிலாண்டநாயகி இருவருந்தங்குமத்
தலத்தி னண்மைக்கண்ணுள்ள மலையையெய்தி திருப்ப
ணிக்குரிய தொழில்செய்க வென ஆணைசெய்து, பின்ன
ர்த்தான செப்பறைத்தலத்துட்போந்து, மா, பலா, தெங்

௯-வது திருவாலயமியற்றிய வாறுரைத்த அத்தியாயம். இது
 கு, நாரத்தை, எலுமிச்சை முதலிய எண்ணிறந்த மாங்க
 ணிறைந்துள்ள சோலையினை, அப்பதியினைச் சூழமாறு செய்
 வித்தனன். பின்னர் த்திருப்பணிக்குரிய சுற்களையெல்லாம்
 சிற்பநூலுடையார் ஆண்டுக் கொடுப்பார்திட்டனர். அப்
 பொழுது, கருப்பக்கிரகம், அருத்தமண்டபம், மகாமண்ட
 பம், மணிமண்டபம், சீபலிமண்டபங்களும், திருமதில் திருக்
 கோபுரமுதலியனவும் அமைத்து, வேதாகமங்கண் முற்றுங்
 கற்றுணர்ந்த ஆதிசைவராயழைத்து, நெல்வேலிநாதன்
 அருளுமாணை வழியே ஏற்றுப்புத்தொகுதிபோய்ப் புகுந்த
 குறியிடத்தைச் சூழக் கட்டப்பட்ட ஆலயத்துள், அக்குறியி
 டத்து அப்பிரானையும், ஏனைய ஆலயங்களுள், தேவி, நடேச
 பிரான் முதலிய ஏனைக்கடவுளரையும் பதிட்டைசெய்வித்
 து, கும்பாபிடேகமுஞ் செய்வித்துத்தரிசித்து, பெருமகிழ்
 ச்சி யெய்தித்தோத்திரஞ்செய்தனன். பின்னர், அங்கிப்புத்
 தேளாற் பண்டைஞான்று பதிட்டைசெய்யப்பட்ட அக்கி
 னீசுரன் அகிலாண்டநாயகி இருவரு மெழுந்தருளியிராநின்ற
 திருவாலயத் திருப்பணிகளையுஞ் செய்தவனாய், அவ்வரசன்
 இவையாவுக்கும் நித்திய நைமித்தியங்களாய் பூசை உற்சவ
 முதலியனவுநடாத்தி, சூழ நந்தனவனங்களும் அமைவித்த
 னன். இப்பெற்றியெல்லாங் கண்டதேவர், செப்பறைத்திரு
 நகருக் கொப்பதாக ஒருநகரும் நம்முலகத்தினும் இலதெ
 னக்கூறினர். இங்ஙனமாக, அவ்வரசன் நடேசபிரானுவத்
 தற்கேதுவாய் பணி பலவுஞ்செய்து, முக்காலத்தினும் அச்
 செப்பறையுட்போந்து தரிசனஞ்செய்து, நீண்டநாட்டுணை
 யும் ஆண்டுவாழ்ந்து முடிவின் கண் அழகியகூத்துடையானது
 திருவடிநிழலைத் தலைக்கூடப்பெற்றனன்.

கூ.வது திருவாலயமியற்றியவாறுரைத்த அத்தியாய
முற்றியது.

டு-வது இராஜவல்லிபுரமாயவாறுரைத்த

அத்தியாயம்.

கலியுகத் தொடக்கத்தின்கண், பொருளைமாநதிக்குத் தென்ஞாங்கரின், மணவைமாநகருள், வேப்பமாலேதரித்த வீரசேனமகாராஜன் தீமைசெய்வார்க்குத் தண்டமும் நன்மை செய்வார்க்கு வரிசையு நல்கி அரசுசெய்துவருவாயினன். பின்னொருஞான்று, இந்திரன் ஆண்டுப்போந்து அவ்வரசனைப்பார்த்து, என்னகரினுநின்னகர் சிறந்தோங்குதற்கேதுவென்னை யெனக்கடாயவழி, நடேசபிரான் அழகிய கூத்துச்செய்தருளுந் தலத்தினுக்கு, இஃது அண்மைத்தா தல்பற்றியாமென விடுத்தனன். அவன் தனதுபுயவலியானே எல்லாஅரசனையும் வெற்றிபெற்றஞான்று, அவரனைவரும் ஆண்டெய்தி இறையளித்து வணங்கினர். அஞ்ஞான்று அவரெல்லாந் தங்குதற்பொருட்டு நடராஜன் என்னுந்நாமத்தின் இறுதிக்கண்ணதாய ராஜ என்னும்பதமும், சிவகாமவல்லி யென்னுந்நாமத்தினிறுதிக்கண்ணதாய வல்லியென்னும்பதமும் ஆகிய இவ்விருவேறுபதங்களும் தம்முளியைந்து, இராஜவல்லிபுரமென நாமமிடப்பெற்றுடையதூஉம், அக்கினீசுரனென்னும் பவளமலையின்மேல் அகிலாண்டநாயகி யென்னும் பைங்கொடிபடர்ந்துகோடற்கு இடமாயதூஉம், கருப்பஞ்சாற்றின் சுவையையும், கனிபதுசுவையையும், பாலதுசுவையையும், அமுதச்சுவையையுமொவ்வாறு, அ

யி-வது இராஜவல்லிபுரமாய்வாறுகாத்த அத்தியாயம். நூல்

கிலாண்டநாயகியது வசனத்தினையொத்த சுவையுடைத்தாய
நீர் நிறைந்த பொருளைமாதியினது உத்தரஞாங்கரினுள்ள
தூஉம், கமுகமரங்கள் கொடிமரங்களாகலுஉம், அவற்றது
அடியிறற்றங்கிய பயிர் கூர்ச்சமாகலுஉம், அவைமேற் படர்,
கொடி சூழக்கட்டிய கயிறுகலுஉம் பெற்று, இவை இங்ங
னந் தோன்றுதல், எஞ்ஞான்றும் அக்கினீசரனது திருவி
ழர்ச்சிமப்பாமாறுபோன்று பொலியப்பெற்றுள்ளதூஉம்,
நீர்நிலை வேள்விக்துண்டமாகலுஉம், செங்கமலம் ஓமவங்
கியாகலுஉம், மரங்களின் பூவினின்னொழுதுந்தேன் ஆகுநீ
செய்யு நெய்யாகலுஉம், வண்டினொலி வேதமங்கிரமாகலு
உம், இலை சிருக்கு சிருவமாகலுஉம் பெற்று, வேள்விச்சா
லையையொத்து விளங்கப்பெற்றதூஉம், அக்கினீசரனும் அகி
லாண்டநாயகியும் விதியுள் உலாப்போதருங்கால், தத்தம்
வாயில்கடோறும், வாழை, கமுகு, தோரணம், பூம்பந்தல்
முதலியவற்றானலங்கரித்து, வேதிகைமாட்டு அட்டமங்கல
நிறைத்து, கமலங்களுள் தேங்காய், பழம், தாம்பூலமுதலி
யனவைத்து, நிலேதிப்பித்து, வணங்கு நாத்ருவத்தாரும்
முறைபே வசிக்கும் சந்நிதி விதியும், இரதவிதியும் அமை
யப்பெற்றுள்ளதூஉம், ஆண்டைக்கு நடுவண் கண்டிகையது
நடுநாயகமணிபொத்து சைவமென்னும் பயிர்தழைக்குமா
று அருள்நீர்பாய்த்தி, பொய்ச்சமயமாய களை கட்டு, மெய்ஞ்
ஞானத்தினை விளையச்செய்யும் அக்கினீசரனும் அகிலாண்ட
நாயகியுமாய இருவரது ஆலயங்கள் அமைப்பெற்றுள்ள
தூஉம், சமயம், விசேடம், நிருவாணம், அபிடேயங்கள்,
பெற்றுடையபுண்ணிப புருடர்கள் விரும்பி வசிக்கப்பெற்
றுள்ளதூஉம், விநாயகப்பிரான், வீரபத்திரக்கடவுள், பத்
திரகாளி, அப்பன், இவர்களான் எஞ்ஞான்றும் இடைய

ஞாது காக்கப்பெற்றுள்ளதாஉமாக, வெருநகரமமைத்து, அவ்வரசனாயெல்லாம் ஆண்டுத்தங்குகவென ஆணைசெய்ய, அவரும் அங்ஙனஞ்செய்தனர். இனி, அந்நகருள் வையும் வேதியனைவரும் தமக்குரிய அறுதொழிலன்றிப் பிறிது தொழில் செய்வதில்லர். அரசர் தமக்குரிய நீதியினின்றும் வழவி ஒழுக்குதல் செய்வதில்லர். வைசியர் தமக்குரிய தரும வழியானன்றிப் பொருளை யீட்டுதல் செய்வதில்லர். நான்காம் வருணத்தார் தமக்குரிய உழுதல் முதலிய தொழில் செய்தலின் வழுவார். ஏனையோரும் தத்தமக்குரிய தொழிலன்றி ஏனைப்பாவத்தொழில் சிறிதுஞ்செய்யார். இங்ஙன, அவ்விராஜவல்லிபுரம் இன்னேரன்னபெருஞ்சிறப்பெல்லாம் அமைந்துள்ளது.

இச்செப்பறைமான்மியத்தினை, நாடோறும் அன்போடு விதிப்படி அருச்சித்து, படிப்போர், கேட்போர், சிந்திப்போரெல்லாம் இராஜபோகமும் நன்மக்கட்பேறுமெய்தி, தம்பகைஞரையும் வென்று, நோயுமின்றி நீண்டநாட்டினையும் வாழ்ந்து, தேவபோகங்களுமெய்தி, முடிவின் கண் வீடுபேற்றினையும் தலைப்படுதலொருதலையாமென, இங்ஙனஞ் சூதமாமுனிவன் கூறியபொழுது, அம்முனிவனைவரும் அவனை வணங்கி, அவனோடும் ஆண்டுநீங்கிச்செப்பறைத் தலத்துட்போந்து, பொருளை மாந்தியை யெய்தி, தாண்டவ தீர்த்தத்துள்ளாடி, நடேசபிரான், சிவகாமவல்லி, நெல்வேலிநாதன், கார்த்திகிதேவி, அக்கினீசுரர், அகிலாண்டநாயகி ஆகிய இவரையெல்லாம் பூசித்து வணங்கித்தோத்திரஞ்செய்து வேண்டிய வேண்டியாங்குப்பெற்றுநீங்கி, பொதியமலையை யெய்தி, சாரங்கதீர்த்தமும், முக்களாதீர்த்தமுமாடி பின்னர்ப் பொருளைச் சங்கமத்துமாடி, சிவத்தலங்கையெல்லாம்

யி-வது இராஜவல்லிபுரமாயவாறுரைத்த அத்தியாயம். ௫௫
தரிசித்துப்போந்து, மறித்து நைமிசவனத்தைத்தலைக்கூடப்
பெற்றனர்.

இராஜவல்லிபுரமாயவாறுரைத்த அத்தியாயமுற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அழகிய கூத்தனருட்பதம் பரவுக
பழகியபந்தம் பறைந்திட வுயிர்க்கே.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செப்பறை அழகியகூத்துடையார்

தோத்திராட்டகம்.

(இஃது) இம்மான்மியத்து ஈ-வது அத்தியாயத்துள், நடராசம்பெருமான்மீது அக்கினிதேவனாற் செய்யப்பட்ட சுலோகவடிவமாய் தோத்திரம், தமிழ் வசனவடிவான் ஆண்டுச்செய்யப்பட்டதாயினும், அஃது மனனஞ் செய்து போற்றிக்கோடற்கு எளிதாகாமையின் அந்நனமாதற் பொருட்டி, செய்யுள் வடிவமாகச் செய்யப்பட்டது.)

வீழுமன்பர்க் கருள்புரிவோய் மெய்ப்பரத்துட் பரமாவோய்
நீளுநெற்றிக் கண்ணுடையோய் நேரிலயன் வழிபடுவோய்
வாழிபடைப்பதியாவோய் மங்களவின் புருஷுடையோ
யாளுமழகிய கூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

செப்பறை அழகியகூத்துடையார்

பதன்றேவி மனவருத்த மாற்றியவட்கருள் புரிவோய்
புதுமதுவச் செங்கமலப் பூவைபதி காதலிப்போய்
திதிபுரிநல் லரசசொல்லாஞ் செயுமிச்சைக் கிடமாவோ
யதுலவழ கிபகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(2)

பொருள்வடிவோய் தத்துவத்தின் பொலிசதா சிவவடிவோ
யருணித்தச் சான்றுருவோ யமர்தம்முட்டலையோ யோய்
பனாபையொரு பாலின்வைத்தோய் பண்ணவருளாற்றலுளோ
யரியவழ கியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(5)

சந்தமலை மங்கைபங்கோய் நினதுபய சரணமெனுங்
கந்தமலி செங்கமலங் கண்டுபணி சுரர்நரர்க்குத்
தந்தமிச்சை தந்தருள்வோய் தாண்டவத்திற் றலையோ
யந்திலழகியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(ச)

வேள்வியினல் வடிவுடையோய் வேட்போர்மேல் விழைவுடையோய்
தாள்போக வடிவுடையோய்தவர் போற்றி செயப்படுவோய்
வீழ்நாத வடியோய்நா ரதனைத்த வீற்றிருப்போ
யானெம்மழ கியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(10)

ஊவன்றன் பதமேத்தி யமரர்சித்த ரபனேனோர்
தாவிற்றத்தம் பதம்பெற்று ரத்தன்மைத் தாயபல
தேய்வதிலா வாழ்வுவினைச் சேர்ந்தோருக் கீந்தருள்வோ
யாவினழகியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(க)

நமசிவய நன்மனுவை நயந்தொருகாற் சொல்வோர்க்குந்,
தமசதிலா விற்பருள்வோய் சங்கேந்துஞ் சத்தியுளோ
யமைதருமுக் கண்ணுடையோ யன்றினவர் புரமழித்தோ
யமலவழ கியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(எ)

மணிதமுண்மா ணிக்கமொத்து மகிழ்செய்கதீர்த் தொகுதிபல
வணவுபதச் செங்கமல மார்ந்துளோய் கேடையெண்ண,
மிணையுமிள ஞாயிறுநேர் காந்திவடி வேய்தருவோ
யணையுமழ கியகூத்தோ யடிபோற்றி போற்றியவே.

(அ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதி துணை,

திருச்சிற்றம்பலம்,

செப்பறையிராஜவல்லிபுரம்

ஸ்ரீ அகிலாண்டநாயகி பதிகம்.

பண்டைவினை யானும்வரு பழவினையி னுனுமுறு பாழ்த்தகன் மத்தினனும்
பாழாய மாயைப் புணர்ச்சியா னுந்தொலைவில் பலபல தனுக்கடேக்கிக்
கொண்டுசுழல் பாவியேன் செய்கின்ற பிழையெலாங் குணமெனக் கருதியெளிதா க்
கோலங்கள் காட்டியெனை யில்வள வெடுத்தாண்ட குணமேரு வேறிறைந்து
மண்டுமா னந்தவெள் ளத்தைபுண் டின்புறவும் வைப்பதென் றேவறிகிலேன்
வானாகி மண்ணாகி மற்றுள வெலாமாகி மறைநான்கு மறியாமலே
யண்டபகி ரண்டப் பரப்புமா யப்புறமு மளவற்று நின்றலாவு
மருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்டமென்னுமரசே.
சுல்லொத்த நெஞ்சராய் வாழ்வர்சிலர் புலியிற் கறங்குசக டென்னவோடிக்
காலேசய்வர் சிலர்மரப் பேய்போல நாடொறுங் கதறுவார் சிலர்குவிந்த

ஸ்ரீ அகிலாண்டநாயகி பதிகம்.

(சு)

ருக்

விட்டுலாத்த நுதலினூர் போகத்தை நாடியே மெலிவர்கிலர் பசையிலாத
 வெற்றென்பி னைக்கடித் தலகுபுண் னாய்க்குருதி வீழுமதைப் பருகுநாய்போற்
 சொல்லற்றவுலகினுறு துன்பெலாஞ் சுகமாய்த் துடிப்பர்கில ரவர்களோடு
 துடியாத வண்ணமெனை யிவ்வள வெடுத்திருட் டொகையெலா நீக்கியெல்லோ
 டல்லற்றபேரின்ப வெள்ளத் தழுத்தியே யசைவற் றிருப்பவைத்த
 வருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே. (௨)

தூவ்வுட லரவினது தோலென்ன நீங்குவே ருக்குமந்தோடுயிரினைத்
 துன்பமுறும் யாதனா வுடலத் திருத்தியே சுடருமெரி வாயினிடுவார்
 மேலதிற் கனெலெனச் செம்பினை யுருக்கியே விடுவர்விழி தன்னினுசி
 விழ்முற விறக்குவார் நரகுதொ றும் வெவ்வேறு விதமாக ஜூழியூழி
 காலம தழுத்துவார் தலைபெழும் பிடினுச்சி கவிமுற வடிப்பரந்தக்
 கனெலாத்த யமதூதர் கையினடி யேன்றனைக் காட்டிந் தொடுத்திடாதே
 ஆலமமு துண்டமரர் தமையாண்ட நீன்கருனை யன்னமே யுனைநம்பினே
 வருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே. (௩)

செம்புறு களிம்பென வனாதிமல முழ்கியிருள் சேருமலர் விழிபென்னவே
 தெளிவற்ற கேவலத் தசைவற் றிருந்தமல சேட்டையாற் குடிவிகுருடர்

புதிதிலாண்டியதிபதிசம்.

தம்பிணியி னுனுற்ற பால்கோலை நோக்கவவை தமையளிப் பாடென்ன நான்
சார்கம் மாயையை விரும்ப நீ தந்திடச் சகலனாய்ச் சுழல்கறங்கு
பம்பரம தென்னநீள் பிறவிச்சுழிக்குளே பட்டுழல் பெரும் பாவியேன்
பாழாய மலமற்று வினையற்று மாயையின் பற்றுவிட் டினையறிந்துன்
னம்பொனடி நீழல்சேர்ந் தானந்த முண்டோன துவா யிருப்பதென்றோ
வருண்ஞான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே.

(ச)

முன்னைமல மென்னுமொரு பேய்பிடித் திருவினை முதிர்ந்தவெறி யரவுசுற்றி
முடியாத பிறவிக் கடற்குள் வீழ்ந் தாசையென முண்டசுழி வந்தமிழ்த்த
மின்னையை மாதொனு மகரமீனொருபுறம் விழுங்கவைம் பொறிகளாய்
விறற்கரவ மைந்தும்வந் தெங்கணு மிழுப்பநான் வீணினே நைவதானேன்
பொன்னையை நின்னடித் தாமரைத் தலமலாற் புகலிடம் பிறிதுகாணேன்
பொய்யனே னாயினுங் கைவிடா தாளுவாய் புவனங்கன் முழுதுயாவுமின்ற
அன்னையே பகிரண்ட முகடெலாங் கரைபுரண் டப்புறமு மலைததும்பு
மருண்ஞான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே.

(ரு)

இசையொத்த பண்களுஞ் சொல்லிடுனாடு பொருள்களு மிருளிடுனாடு வெளியு மென்ற
வின்பமொடு துன்பமு நரகொடு சுவர்க்கமு மெண்ணுதற் கரியவாய்

சுசு

வசையுற்ற யோனிபே தங்கொடு மனைதம்முண் மருவுமுயிர் யாவுமோங்கு
 மறைநாங்கு வர்க்கமு மற்றுமுள கலைகளு மலைகட லெலாமுமலையுந்
 திசையெட்டு மிரவியொடு சோமனுஞ் சமயத் திரட்சிகளு மொருவரானுந்
 தேடரிய புவனகோ டிகளும் தின் வாழ்கின்ற தெய்வங்கள் பலவும் யாவு
 மசைவற்ற பரவெளிக் குள்ளே யமைந்தவென் றறிவித் தெனைக்கலந்த
 வருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே.

(சு)

நீயுள்ள தென்றன் று நானுமுள னன்றுமுத னீங்காம லென்னிடத்தே
 நேசம்வைத் தேநீ யிருப்பநான் மலமாகி நின்றதே துடலெனக்கங்
 கேயுமுறை யெங்ஙனே வினைசுடரு மெனினவைக ளேறிடா தனுவிலாம.
 லெட்டாத கேவல மிருப்பமே லொருகண்மமேயா தவிச்சைகண்டு
 காயம தளிப்பதெனினின்புதுன் புறமுன்பு கன்மமே திதனையருள்வாய்
 ககனமுக டிங்கடந் தளவில்புவ னங்களுங் கரைபுரண்டெங்குமோங்கி
 யாயுமறை காணு தகண்டமாய் நின்றதிரு வக்கினீசரர் மருவுநீ

ளருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமரசே.

(சு)

உடலத்தி னின்றெனக் கொழியாத விச்சைதா னுற்றதே துன்றானே
 யுற்றதே னீதனு வனித்திடும் பொழுதென முறல்வேண்டு மென்றனியல்பேந்.

புதிதிலாண்டநாயகி பதிகம்

கடலொத்த பிறவிதனி நெந்நாளு மவ்விச்சை கட்டுற்று நிற்கல்வேண்டுங்
கடியமல சத்திசற் றகலவரு மெனினவை கழித்ததார் நீ கழிப்பிற்
கெடலுற்ற வெல்ல வுயிர்க்குநீக் குவையான் கெடுத்தாலு மம்மலந்தான்
கெட்டாலு முன்னேநான் கிட்டிவழி படுவதென் கேடிலா யிவையருளுவா
யடலுற்றதிரி புரமடங்கலு மெரித்ததிரு வக்கினீ சுரமைருவு
மருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்டமென்னுமாசே.

(அ)

மங்கையர்க ளின்பமே முத்தியென் றுங்கந்த மடிவதே முத்தியென்றும்
வருமுக் குணங்கெடுதன் முத்திவினை மாய்வதே வளர்முத்தி மூன்றுமலமும்
பங்கமுற லேமுத்தி யென்றுநித் தியதனுப் பற்றுவது முத்தியென்றும்
பலவும் பகுத்தறிதன் முத்தியுயிர் கெடுவதே படர்முத்தி சித்திகளெலாந்
தங்குவது முத்திபா டாணமொத் திடுவதே தகுமுத்தி யென்றுமுயிர்க
டமொற மலமறுத் தகலாத திருவடித் தாமனாயென் முடியினூன்றி
யங்கமுயிர் பொருளெலாங் கைக்கொண்டு நாயினேற்கானந்த முத்திதந்த
வருண்ணான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமாசே.

(ஆ)

பூதமே யென்றும் வரு பொறியென்று மனமாதி பொருளென்று நீன்காதி
பொருளென்று முயர்கத்த மாயை பொரு ளென்றுமிப் புனியிற் சிருட்டி செய்யு

நாதர்யொரு ளென்றுமீர் வணையிற் றுயின்றவொரு நாரணன் பொருள் தென்று
 நானுவிதங்கு ழுறிலேர் குருடர் பலர் கூடி நாடியொளி தேடுமாபோற்
 பேதமுறு பிறவியுட் சழல்வதல் லானுண்மை பெறுமாறு முளதோ சொலாய்
 பின்னுமுன் னும்பக்க மேல் சீழு மாயண்ட பித்திக ளுடைத்து மண்டி
 யாதிநடு வந்தமு மிலாமலடி நாயேனை யகலாம லாண்டுக்கொண்ட
 வருண்ஞான வாரியே ராசைமே வியசெல்வ வகிலாண்ட மென்னுமாசே.

ஸ்ரீ ஆகிலாண்டநாயகி பதிகம் முற்றிற்று.

(10) ஸ்ரீ ஆகிலாண்டநாயகி பதிகம்